

Bruxelles, den 21.12.2016
COM(2016) 819 final

2016/0412 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation

{SWD(2016) 468 final}

{SWD(2016) 469 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Et af de vigtigste motiver for kriminelle aktiviteter er økonomisk vinding. At fjerne udbyttet af strafbar handling og sørge for, at "forbrydelse ikke betaler sig", er derfor en meget effektiv mekanisme til bekæmpelse af kriminalitet. Konfiskation af aktiver, der er opnået gennem strafbare handlinger, har til formål at forebygge og bekæmpe kriminalitet, herunder organiseret kriminalitet, yde godtgørelse til ofre og skaffe yderligere midler, der kan geninvesteres i retshåndhævelsesaktiviteter og andre initiativer til forebyggelse af kriminalitet og til at yde godtgørelse til ofre. Indefrysning og konfiskation af aktiver er ligeledes et vigtigt redskab til bekæmpelse af finansiering af terror. Terrorangrebene i Den Europæiske Union og andre steder i 2015 og 2016 understregede, at det haster med at forhindre og bekæmpe terror. Udfordringen med at afskære terroristerne fra finansiering og bryde deres tætte forbindelse med organiserede kriminelle netværk kræver beslutsomme, hurtige og sammenhængende foranstaltninger for at modernisere den relevante lovgivning og sikre dens gennemførelse samt et bedre samarbejde mellem medlemsstaterne og andre lande.

I den europæiske dagsorden om sikkerhed af 28. april 2015¹ blev det understreget, at der er behov for at tackle finansiering af terrorisme på en mere effektiv og koordineret måde. En af prioriteringerne var at ødelægge organiserede kriminelle netværk og deres finansieringskilder. I denne forbindelse tillagde man i den europæiske dagsorden om sikkerhed også behovet for at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation strategisk betydning.

I den nyeste forskning² skønner man, at illegale markeder i Den Europæiske Union genererer omkring 110 mia. EUR, dvs. omtrent 1 % af EU's BNP i 2010. Men selv om de aktuelle statistikker er begrænsede, udgør de beløb, der i dag konfiskeres af udbyttet af kriminalitet inden for EU, kun en lille andel: 98,9 % af det skønnede udbytte af kriminalitet konfiskeres ikke og står fortsat til rådighed for de kriminelle. En velfungerende ordning for konfiskation af aktiver er en forudsætning, hvis en større andel af udbyttet af strafbart forhold skal beslaglægges. Dette omfatter en effektiv ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. Selv om der findes lovgivning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation på EU-niveau, er den mangelfuld, forældet og indeholder huller, som de kriminelle kan udnytte. Den Europæiske Union har anerkendt betydningen af konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold. Efter vedtagelsen af konklusionerne på Det Europæiske Råds møde i Tammerfors i 1999 vedtoges fire retsakter om indefrysning og konfiskation, herunder to instrumenter for gensidig anerkendelse, mellem 2001 og 2006, som alle (i det mindste delvis) stadig gælder i dag³.

¹ KOM(2015) 185 final. Se også meddelelsen om gennemførelse af den europæiske dagsorden om sikkerhed for at bekæmpe terrorisme og bane vejen for en effektiv og ægte sikkerhedsunion (COM(2016) 230 final, s. 13).

² Europol, Criminal asset recovery in the EU, Survey of Statistical Information 2010-2014, Key findings, s. 4; Se også Report of organised Crime Portfolio, 2015, From Illegal Markets to legitimate businesses: the portfolio of organised crime in Europe, <http://www.ocportfolio.eu/>.

³ Jf. afsnit 3.3. i EU's retlige ramme.

Sideløbende blev der gjort forsøg på at forbedre identificeringen og opsporingen af udbytte af og redskaber til kriminalitet. Rådets afgørelse 2007/845/RIA⁴ gør det muligt at oprette kontorer for inddrivelse af aktiver i alle medlemsstater.

Efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse har konfiskation fået strategisk prioritet på EU-niveau som et effektivt instrument til bekæmpelse af organiseret kriminalitet. Direktiv 2014/42/EU om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union

Ved vedtagelsen af direktiv 2014/42/EU opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet i en fælles erklæring Kommissionen "*til at fremsætte forslag til en retsakt om gensidig anerkendelse af indefrysnings- og konfiskationskendelser snarest muligt (...) i betragtning af behovet for at etablere et omfattende system for indefrysning og konfiskation af udbytte og redskaber fra strafbart forhold i EU*"⁵. Denne opfordring er blevet gentaget ved forskellige lejligheder ved bilaterale kontakter og på ekspertmøder.

I denne fælles erklæring opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet ligeledes Kommissionen til at analysere gennemførligheden af og mulige fordele ved at indføre fælles regler vedrørende konfiskation af formuegoder, der stammer fra strafbare handlinger, også hvis en eller flere personer ikke er dømt for disse aktiviteter, og tage hensyn til forskellene mellem medlemsstaternes juridiske traditioner og systemer. Med henblik på at foretage denne analyse har Kommissionen afholdt ekspertmøder i september og november 2016. Den påregner at offentliggøre gennemførlighedsanalysen i 2017.

I sin meddelelse af 2. februar 2016 til Europa-Parlamentet og Rådet om en "*handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme*"⁶ fremhævede Kommissionen behovet for at sikre, at kriminelle, der finansierer terrorisme, fratages deres aktiver. Kommissionen forpligtede sig til at styrke den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold inden udgangen af 2016. Det blev understreget, at "*gensidig anerkendelse af domme og retlige afgørelser i straffesager også [er] et vigtigt element i sikkerhedsrammen*".

I oktober 2016 opfordrede Europa-Parlamentet i forbindelse med en betænkning af Laura Ferrara om bekæmpelse af korruption igen Kommissionen til at fremsætte et forslag om styrkelse af gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation⁷.

Det nuværende initiativ er en reaktion på de identificerede mangler ved de nuværende instrumenter til gensidig anerkendelse⁸ og på disse opfordringer. Det bygger på den eksisterende EU-lovgivning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation og omhandler det forhold, at medlemsstaterne har udviklet nye former for indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold. Det tager ligeledes højde for udviklingen på EU-niveau, herunder minimumsstandarder for afgørelser om indefrysning og

⁴ Rådets afgørelse 2007/845/RIA af 6. december 2007 om samarbejde mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver om opsporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold eller andre formuegoder forbundet med kriminalitet, (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 103)

⁵ Rådsk. 7329/1/14 REV 1 ADD 1. I sin endelige betænkning af 11. juni 2013 opfordrede Europa-Parlamentets Særlige Udvalg om Organiseret Kriminalitet ligeledes til indførelse af EU-lovgivning, der giver mulighed for fuld udnyttelse af de eksisterende instrumenter for gensidig anerkendelse og umiddelbar fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, jf. <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0245+0+DOC+XML+V0//DA>

⁶ COM (2016)50 final, kapitel 1.3.

⁷ Ferrara-betænkningen vedtaget af LIBE den 7. oktober 2016.

⁸ Jf. afsnit 4 i konsekvensanalysen.

konfiskation, som indføres ved direktiv 2014/42/EU. Mens direktivet forbedrer de nationale muligheder for at indefryse og konfiskere aktiver, sigter forslaget mod at forbedre den grænseoverskridende fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. Sammen vil disse to instrumenter kunne bidrage til effektiv konfiskation af aktiver i Den Europæiske Union.

- **Sammenhæng med den gældende retlige ramme i Unionen på samme område**

Den nugældende retlige ramme i EU består af fem hovedinstrumenter. Ud over Rådets afgørelse 2007/845/RIA om opsporing af aktiver er to af dem instrumenter til gensidig anerkendelse og to harmoniseringsforanstaltninger. Begge typer af instrumenter er nødvendige for at opnå en velfungerende ordening for konfiskation af udbytte fra strafbart forhold, og de supplerer hinanden.

Instrumenter til gensidig anerkendelse:

Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale⁹ og **Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA** af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation¹⁰ har til formål at lette konfiskation af aktiver i grænseoverskridende sager.

Begge rammeafgørelser er baseret på princippet om gensidig anerkendelse og fungerer på samme måde. Begge instrumenter kræver, at afgørelser om indefrysning eller konfiskation, der træffes i én medlemsstat, skal anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Afgørelserne fremsendes sammen med en attest til de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten, som skal anerkende dem uden yderligere formaliteter og træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på deres fuldbyrdelse.

Den gensidige anerkendelse kan ikke nægtes på grund af manglende dobbelt strafbarhed for en liste af lovovertrædelser, der kan straffes med mindst tre års fængsel i udstedelsesstaten. I andre tilfælde kan anerkendelsen afvises, hvis den lovovertrædelse, som afgørelsen om indefrysning eller konfiskation vedrører, ikke er en strafbar handling i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Rammeafgørelsen giver mulighed for afvisning af andre grunde i visse situationer. Disse to rammeafgørelser vil blive erstattet af et enkelt instrument – den foreslåede forordning.

Harmoniseringsforanstaltninger:

Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA af 24. februar 2005 om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold¹¹ kræver, at alle medlemsstater træffer effektive foranstaltninger for at give mulighed for almindelig konfiskation af kriminelles redskaber og udbytte af alle overtrædelser af straffelovgivningen, der kan straffes med fængsel i mindst et år. Den indførte også bestemmelser om udvidet konfiskering. Men graden af harmonisering, der blev indført med dette instrument, var meget lav, og det har ikke fjernet forskellene mellem de nationale ordninger for retlig konfiskation.

Direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union¹² skulle gennemføres af medlemsstaterne

⁹ EUT L 196/45 af 2.8.2003. Det skal bemærkes, at i forbindelse med indefrysning med henblik på sikring af bevismateriale er rammeafgørelse 2003/577/RIA blevet erstattet af direktiv 2014/41/EU om den europæiske efterforskningskendelse.

¹⁰ EUT L 328/59 af 24.11.2006.

¹¹ EUT L 68/49 af 15.3.2005.

¹² EUT L 127/39 af 29.4.2014.

inden oktober 2016. Det erstatter visse bestemmelser i Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA. Mens rammeafgørelse 2005/212/RIA fortsat gælder for alle overtrædelser af straffelovgivningen, der kan straffes med fængsel i mindst et år, i forbindelse med almindelig konfiskation, kan direktivet kun omfatte såkaldt eurokriminalitet¹³.

I direktiv 2014/42/EU fastsættes der minimumsregler for nationale indefrysings- og konfiskationsordninger: Der kræves almindelig konfiskation og konfiskation af værdier ved eurokriminalitet, herunder når domfældelsen er resultatet af retsforhandlinger, hvor tiltalte er udeblevet. Det indeholder regler for udvidet konfiskation på visse betingelser. Det giver ligeledes mulighed for konfiskation, når en endelig domfældelse ikke er mulig, fordi den mistænkte eller sigtede person er syg eller er undvejet. Direktivet giver ligeledes for første gang mulighed for konfiskation af aktiver, der er overført til tredjemænd. Endelig indføres der med direktivet en række proceduremæssige garantier¹⁴, såsom retten til at blive underrettet om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning, herunder som minimum en kort redegørelse for begrundelsen eller begrundelserne, effektiv mulighed for at anfægte afgørelsen om indefrysning ved en domstol, ret til advokatbistand under hele konfiskationsproceduren, effektiv mulighed for at gøre krav på ejerskab eller på andre former for ejendomsret, ret til at blive underrettet om begrundelserne for en afgørelse om konfiskation og for at anfægte den ved en domstol.

Resumé af forslaget til forordning

En retsopfattelse, der omfatter hele Europa, er baseret på øget retligt samarbejde inden for både civil- og straffesager via princippet om "gensidig anerkendelse", når de enkelte retssystemer gradvis anerkender, at afgørelser truffet i andre medlemsstaters retssystemer er gyldige og skal anerkendes uden yderligere formaliteter.

En mekanisme for gensidig anerkendelse bør give en medlemsstat mulighed for at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller konfiskation truffet af en anden medlemsstat uden yderligere formaliteter. Forslaget til forordning vil omfatte gensidig anerkendelse af alle typer af afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet i forbindelse med straffesager, herunder udvidet konfiskation, konfiskation hos tredjemænd og afgørelser om konfiskation, hvor der ikke er sket domfældelse¹⁵.

Dette forslag til forordning forbedrer den nuværende ramme for gensidig anerkendelse på flere punkter:

- Et juridisk instrument med direkte retsvirkning:

Når den foreslåede forordning er vedtaget, finder den direkte anvendelse i medlemsstaterne. Dette vil skabe klarhed og fjerne problemer med omsætning til nationale systemer. Erfaringen har vist, at ikke alle medlemsstaterne har omsat rammeafgørelserne om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation endnu.

¹³ I henhold til artikel 83 i TEUF er eurokriminalitet særligt alvorlig kriminalitet med en grænseoverskridende dimension som følge af overtrædelsernes karakter eller konsekvenser eller som følge af et særligt behov for at bekæmpe dem på fælles grundlag. Det drejer sig om følgende: terrorisme, menneskehandel og seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, korruption, forfalskning af betalingsmidler, edb-kriminalitet og organiseret kriminalitet. Som følge af retsgrundlaget i artikel 83, stk. 1, i TEUF er anvendelsesområdet for direktiv 2014/42/EU begrænset til eurokriminalitet og omfatter ikke andre overtrædelser af straffelovgivningen, der genererer et udbytte.

¹⁴ Jf. artikel 8

¹⁵ For nærmere oplysninger om anvendelsesområdet henvises til punkt 5.1 og forklaringen til artikel 1.

- Udvidet anvendelsesområde sammenlignet med de nuværende instrumenter for gensidig anerkendelse:

Ud over de typer af konfiskation, der allerede er omfattet af de eksisterende rammeafgørelser (almindelig konfiskation og udvidet konfiskation, sidstnævnte med vide beføjelser til at nægte anerkendelse), vil den foreslåede forordning omfatte konfiskation hos tredjemænd og konfiskation i straffesager, hvor der ikke er sket domfældelse, og der vil ikke længere findes omfattende muligheder for at nægte anerkendelse ved udvidet konfiskation.

- Udvidet anvendelsesområde sammenlignet med direktiv 2014/42/EU:

Den foreslåede forordning vil omfatte gensidig anerkendelse af alle typer af afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er omfattet af direktivet. Den vil desuden omfatte afgørelser om konfiskation, hvor der ikke er sket domfældelse, som træffes i forbindelse med straffesager: sager om dødsfald, immunitet, prækription, sager, hvor gerningsmanden til en lovovertrædelse ikke kan identificeres, og andre sager, hvor en straffedomstol kan konfiskere et aktiv uden domfældelse, når domstolen har afgjort, at det pågældende aktiv er udbyttet fra strafbart forhold. Dette kræver, at domstolen fastslår, at det strafbare forhold medførte en fordel. For at være omfattet af forordningens anvendelsesområde skal disse typer af afgørelser om konfiskation træffes i forbindelse med straffesager, og dermed vil alle garantier, der finder anvendelse i sådanne sager, skulle være overholdt i udstedelsesstaten¹⁶.

- Klare frister for afgørelser om indefrysning og konfiskation:

Mens indefrysning som en forebyggende foranstaltning skal ske hurtigt og kræver korte frister for anerkendelse og fuldbyrdelse, kan anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser om konfiskation foregå over en længere periode. Der skal ikke desto mindre også fastsættes frister for afgørelser om konfiskation for at sikre effektive grænseoverskridende procedurer.

- Et fælles instrument for gensidig anerkendelse af afgørelser om både indefrysning og konfiskation, der indeholder umiddelbart gældende regler og frister, vil sikre, at afgørelserne anerkendes og fuldbyrdes straks inden for EU.

- En standardattest og en standardformular:

Den hurtige og effektive mekanisme vil også blive sikret gennem en standardiseret attest for gensidig anerkendelse af afgørelser om konfiskation og en standardformular for afgørelser om indefrysning, der er vedlagt forslaget som bilag. De indeholder alle de relevante oplysninger om afgørelsen, som vil hjælpe fuldbyrdelsesmyndigheden med at finde præcis det relevante formuegode samt lette de kompetente nationale myndigheders anerkendelse og fuldbyrdelse af den udenlandske foranstaltning. Standardformularen for afgørelser om indefrysning vil betyde en maksimal forenkling af proceduren for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning, eftersom den ikke vil være ledsaget af andre indenlandske afgørelser om indefrysning. Proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation reguleres separat i forslaget for at forenkle de kompetente nationale myndigheders umiddelbare anvendelse af dem.

- Kommunikation mellem de kompetente myndigheder:

¹⁶ Se afsnit 3, Grundlæggende rettigheder.

Kommunikationen mellem de kompetente myndigheder for at give mulighed for fleksibel og hurtig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation fremhæves gennem hele forslaget.

- Ofrenes rettigheder:

Der er taget behørigt hensyn til ofrenes ret til godtgørelse og tilbagegivelse i forslaget. Det sikres, at ofrenes ret til godtgørelse og tilbagegivelse i sager, hvor udstedelsesstaten konfiskerer formuegoder, har prioritet frem for fuldbyrdelses- og udstedelsesstaternes interesser.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget for støtteforanstaltninger vedrørende gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold er artikel 82, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvori det navnlig hedder, at det retlige samarbejde i straffesager i Unionen bygger på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser.

Foranstaltninger kan indføres i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure for at fastsætte regler og procedurer til sikring af anerkendelse af domme og retsafgørelser over hele Unionen og for at lette samarbejdet mellem medlemsstaternes retslige eller tilsvarende myndigheder vedrørende strafferetlige procedurer og fuldbyrdelse af afgørelser.

- **Valg af retsakt**

Artikel 82, stk. 1, i TEUF giver EU-lovgiveren mulighed for at vedtage forordninger og direktiver.

Eftersom forslaget vedrører grænseoverskridende procedurer, hvor der er behov for ensartede regler, er det ikke nødvendigt at give medlemsstaterne en margin til omsætningen af disse regler. En forordning gælder umiddelbart, skaber klarhed og større retssikkerhed, og man undgår de problemer med omsætningen, som rammeafgørelserne om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation var udsat for. Derfor anses den mest hensigtsmæssige form til dette instrument til gensidig anerkendelse at være en forordning.

- **Nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet**

Ifølge artikel 5, stk. 3, handler Unionen kun, hvis målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne. Det foreskrives i artikel 67 i TEUF, at Unionen sikrer et højt beskyttelsesniveau ved hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet. Kriminelles aktiver investeres ofte i flere lande. Denne grænseoverskridende dimension retfærdiggør foranstaltninger på europæisk niveau.

Mens grænseoverskridende efterforskning af kriminelle aktiviteter og aktiver kan foregå i flere lande, finder retsforfølgningen og de retlige aktiviteter, der fører til konfiskation, normalt kun sted i én medlemsstat, og derfor er konfiskationsprocedurer i hovedsagen nationale. Men deres grænseoverskridende dimension er tydelig ved fuldbyrdelsen af afgørelserne i andre medlemsstater. Derfor kræver konfiskation af aktiver et effektivt samarbejde blandt medlemsstaterne. Den mest effektive måde at sikre et grænseoverskridende samarbejde på er gensidig anerkendelse. Gensidig anerkendelse er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, eftersom formålet er, at man anerkender hinandens afgørelser, og det ikke kan opnås af medlemsstaterne hver for sig.

Forslaget omfatter ikke alle eksisterende former for afgørelser om konfiskation (såsom civile og administrative afgørelser) og er begrænset til afgørelser om konfiskation, der træffes i straffesager. Det er ikke mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at nå det erklærede mål på europæisk plan, og hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

• Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning

Gennemførelsesrapporterne om rammeafgørelse 2003/577/RIA¹⁷ og rammeafgørelse 2006/783/RIA¹⁸ blev vedtaget i 2008 og 2010. I disse rapporter konkluderede man på tidspunktet for deres offentliggørelse, at graden af omsætning af disse rammeafgørelser i medlemsstaternes nationale retssystemer ikke var tilfredsstillende. I konsekvensanalysen fra 2012, der ledsagede Kommissionens forslag til direktiv 2014/42/EU¹⁹, konkluderede man vedrørende behovet for et retligt instrument til at forbedre den gensidige anerkendelse på dette område, at der er et grundlæggende problem med anvendelsesområdet for de eksisterende foranstaltninger, og at det var begrundet at indføre et nyt instrument for gensidig anerkendelse.

En komparativ juridisk undersøgelse af gennemførelsen af gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation i EU²⁰ blev gennemført i 2013, og her konkluderede man, at man burde overveje et samlet instrument for gensidig anerkendelse. Desuden er der i de senere år afholdt adskillige ekspertmøder og konferencer vedrørende spørgsmålet om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation og navnlig konfiskation, hvor der ikke er sket domfældelse.

I lyset af de eksisterende data foretog man ikke nogen separat ex post-evaluering af de eksisterende instrumenter for gensidig anerkendelse.

• Høringer af interesserede parter

Alle relevante interessenter blev hørt. Eftersom det er et ret begrænset antal eksperter, der beskæftiger sig med dette emne, gennemførte man målrettede høringer i stedet for en offentlig høring, som ville have haft meget begrænset merværdi på grund af emnets kompleksitet. Der blev afholdt ekspertmøder og konferencer for at drøfte emnet.

Overalt hersker der bred enighed om behovet for at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation med et nyt lovgivningsinstrument. Man har gentagne gange påpeget, at konfiskation er et meget effektivt redskab i kampen mod organiseret kriminalitet og terrorisme, og man har anerkendt, at der findes et stigende behov for et mere effektivt grænseoverskridende samarbejde inden for EU og på internationalt plan.

¹⁷ Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet af 22. december 2008 [COM(2008) 885 final – Ikke offentliggjort i EUT].

¹⁸ Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet af 23. august 2010 [COM(2010) 428 final – Ikke offentliggjort i EUT].

¹⁹ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, SWD(2012) 31 final.

²⁰ Undersøgelse foretaget af DBB i november 2013 "*Comparative Law Study of the implementation of mutual recognition of orders to freeze and confiscate criminal assets in the EU*".

Eksperterne klagede gentagne gange over underudnyttelsen af konfiskation i grænseoverskridende situationer. De understregede, at det nuværende system ikke fungerer, og at rammeafgørelserne om gensidig anerkendelse ikke anvendes. Som et eksempel blev det nævnt, at udbyttet af narkotikasmugling, som narkohandlerne har investeret i flere medlemsstater, ikke kunne konfiskeres på grund af manglende grænseoverskridende retligt samarbejde.

Medlemsstaterne anerkender ligeledes behovet for at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation med et nyt lovgivningsinstrument.

- **Konsekvensanalyse**

Der er gennemført en konsekvensanalyse som støtte for dette forslag²¹, og Udvalget for Forskriftskontrol afgav en positiv udtalelse med forbehold²². Efter denne udtalelse blev konsekvensanalysen ændret, så der gives en bedre forklaring på initiativets politiske indhold og den politiske nødvendighed af at handle nu. Der blev indsat mere systematiske henvisninger til relevante politiske strategier. Strukturen af problemformuleringen blev ændret for at præcisere betydningen af de forskellige problemer og for bedre at påvise, at manglerne ved den nuværende retlige ramme hovedsagelig skyldes dens begrænsninger. Samspelet mellem spørgsmålet om tilbagegivelse og godtgørelse til ofre og andre problemer blev præciseret. Basisscenariet blev videreudviklet og er nu en mere realistisk afspejling af de aktuelle tendenser for brugen af afgørelser om konfiskation og indefrysning. I rapporten præciseres det, hvordan de forskellige løsningsmodeller adskiller sig fra hinanden (f.eks. anvendelsesområde) eller overlapper/inkluderer hinanden (f.eks. strømlining af procedurer og forenkling af attester). Fravalgte løsningsmodeller blev tilføjet. Desuden har man ændret rapporten, så den i højere grad specificerer virkningerne af de forskellige løsningsmodeller. Drøftelserne og konklusionerne på ekspertmødet den 17. november 2016 blev indarbejdet i rapporten, og interessenternes synspunkter i almindelighed blev præsenteret mere systematisk gennem hele rapporten. Endelig tilføjede man en foretrukket løsningsmodel baseret på en komparativ vurdering af løsningsmodellerne, deres virkninger, konklusionerne på ekspertmødet den 17. november 2016 og den politiske gennemførlighed af de forskellige løsningsmodeller²³.

Fire politiske løsningsmodeller blev overvejet: bevarelse af status quo (Løsningsmodel 1), en løsningsmodel med soft law (Løsningsmodel 2) og to løsningsmodeller med lovgivningspolitik (Løsningsmodel 3 og 4). Bevarelsen af status quo vil indebære, at man ikke indfører foranstaltninger på EU-niveau, mens de tre øvrige løsningsmodeller vil forbedre, i forskellig udstrækning, muligheden for at beslaglægge og konfiskere udbytte fra strafbar handling i grænseoverskridende sager. Løsningsmodel 2 (ikke-lovningsmæssige foranstaltninger/soft law) vil støtte den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation gennem f.eks. uddannelse og formidling af bedste praksis samt fremme af brugen af internationale instrumenter til fremme af grænseoverskridende beslaglæggelse og konfiskation. Den forventede indvirkning vil imidlertid være forholdsvis begrænset, og det ville stadig være udelukket, at nogle EU-medlemsstater kan handle ved visse anmodninger fra andre medlemsstater. Løsningsmodel 3 og 4 (lovgivningsmæssige foranstaltninger, der indebærer minimale til omfattende forpligtelser) vil medføre forpligtelser til at anerkende og fuldbyrde en række afgørelser om indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbar

²¹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²³ Bilag 1 i konsekvensanalysen indeholder en mere detaljeret beskrivelse af, hvordan bemærkningerne fra Udvalget for Forskriftskontrol er blevet medtaget i den ændrede udgave af konsekvensanalysen.

forhold. Løsningsmodel 3 vil kun kræve anerkendelse af de afgørelser om indefrysning og konfiskation, der beskrives i direktiv 2014/42/EU. Løsningsmodel 4 omfatter to del-løsningsmodeller: Løsningsmodel 4a vil omfatte alle typer af afgørelser om indefrysning og konfiskation, der træffes i forbindelse med straffesager, herunder også ikkedomsbaseret konfiskation i straffesager. Løsningsmodel 4b vil kræve anerkendelse af alle afgørelser om konfiskation, herunder afgørelser truffet i civile sager og administrative sager, når det kan påvises, at formuegodet er udbyttet fra strafbart forhold.

Medlemsstaterne støtter en politisk løsningsmodel, der indebærer ny lovgivning (løsningsmodel 3, 4a eller 4b). Medlemsstaterne har imidlertid forskellige holdninger til, hvilke typer af foranstaltninger instrumentet skal omfatte. Løsningsmodel 3 vil ikke skabe større bekymringer hos medlemsstaterne, men vil ikke blive anset for tilstrækkelig af de medlemsstater, der har mere omfattende former for konfiskation.

Europa-Parlamentet går ind for et forslag til lovgivning for at styrke den gensidige anerkendelse af afgørelser om konfiskation og indefrysning.

Kommissionen foretrækker løsningsmodellen med et instrument for gensidig anerkendelse med udvidet anvendelsesområde og forbedrede bestemmelser, der sikrer en bredere formidling af afgørelser om indefrysning og konfiskation, der træffes i forbindelse med straffesager i Den Europæiske Union (løsningsmodel 4a). Denne løsningsmodel løser størstedelen af de identificerede problemer og er ligeledes juridisk forsvarlig. Medlemsstaterne har tilsyneladende også nemmere ved at acceptere den end et instrument, der omfatter administrativ og civilretlig konfiskation. Det overholder også proportionalitetsprincippet, eftersom anvendelsesområdet er begrænset, og det er ikke mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at nå de erklærede mål på europæisk plan.

De økonomiske og samfundsmæssige virkninger af den foretrukne løsningsmodel ventes generelt at være positive. Kravet om at skulle anerkende en bredere vifte af afgørelser om indefrysning og konfiskation bør øge beløbsstørrelsen af udbytte fra strafbart forhold, der indefryses og beslaglægges på tværs af medlemsstaternes grænser. Derfor bør det i sidste ende føre til mindre udbytter for organiserede kriminelle og fratage kriminelle muligheden for at geninvestere deres udbytter for at finansiere yderligere kriminalitet. En større sandsynlighed for konfiskation har også en afskrækkende virkning på de kriminelle. Det bør ligeledes føre til mindre tab på medlemsstaternes indtægter. Indvirkningen på samfundet vil generelt være meget positiv, eftersom konfiskeret udbytte fra strafbart forhold kan leveres tilbage til ofre, som det blev stjålet fra, eller genbruges til offentlige eller sociale formål.

Kravet om at anerkende og fuldbyrde et større antal afgørelser om indefrysning og konfiskation vil føre til en stigning i omkostningerne til retshåndhævelse og retslige myndigheder. Dette bør imidlertid blive mere end udlignet af bedre muligheder for at konfiskere – og i givet fald genanvende – udbyttet af kriminalitet.

Virksomheder, SMV'er og mikrovirksomheder vil ikke blive direkte berørt af dette forslag. Men beslaglæggelsen af udbytte fra strafbart forhold gør det vanskeligere for ulovlige virksomheder at operere, så på lang sigt bør det hjælpe lovlige virksomheder takket være den mindre konkurrence fra ulovlige aktører.

- **Grundlæggende rettigheder**

Foranstaltninger vedrørende indefrysning og konfiskation kan gribe ind i grundlæggende rettigheder, der beskyttes af EU's charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og den europæiske menneskerettighedskonvention.

Navnlig i forbindelse med konfiskation, hvor der ikke er sket domfældelse, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol gentagne gange fastslået, at konfiskation, hvor der ikke er sket domfældelse, herunder civile og administrative former, samt udvidet konfiskation er i overensstemmelse med artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention og artikel 1 i Protokol 1, hvis effektive proceduremæssige garantier er overholdt.

Menneskerettighedsdomstolen har ikke fundet, at omvendt bevisbyrde vedrørende aktivernes lovlighed krænkede de grundlæggende rettigheder, så længe der var tale om en bestemt sag med tilstrækkelige garantier for, at den pågældende kunne anfægte disse afviselige formodninger.

Den foreslåede forordning indeholder en række vigtige garantier: Proportionalitetsprincippet skal respekteres, der kan være belæg for afvisning på grund af manglende overholdelse af princippet om "ne bis in idem" og reglerne om udeblivelse. Desuden skal rettighederne for tredjemand, der er i god tro, respekteres, der er pligt til at underrette de berørte parter om fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning, herunder begrundelserne for dette og de tilgængelige retsmidler, og medlemsstaterne har pligt til at sikre retsmidler i fuldbyrdelsesstaten.

Desuden indeholder artikel 8 i direktiv 2014/42/EU en liste over garantier, som medlemsstaterne skal sikre for afgørelser, der falder inden for direktivets anvendelsesområde.

Endelig finder alle retssikkerhedsmæssige garantier i straffesager anvendelse. Dette omfatter navnlig retten til en retfærdig rettergang, der er indskrevet i artikel 6 i menneskerettighedskonventionen og artikel 47 og 48 i chartret. Det omfatter ligeledes den relevante lovgivning på EU-niveau om retssikkerhedsmæssige garantier i straffesager: Direktiv 2010/64/EU om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager, direktiv 2012/13/EU om ret til information under straffesager, direktiv 2013/48/EU om ret til adgang til advokatbistand og til at kommunikere med slægtning under frihedsberøvelsen, direktiv 2016/343 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager, direktiv 2016/800 om retssikkerhedsgarantier for børn og direktiv 2016/1919 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordre.

Hvis de anvendes med proportionalitet og suppleres med effektive retssikkerhedsgarantier som beskrevet ovenfor, er foranstaltningerne i dette forslag forenelige med kravene om grundlæggende rettigheder.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget til forordning påvirker ikke EU-budgettet. Et af de vigtigste mål er at fratage kriminelle udbyttet af deres ulovlige handlinger. Det er udformet med henblik på at sikre godtgørelse til ofre og øge indtægterne til de nationale statskasser og EU. Det er også udformet med henblik på at nedbringe de kollektive omkostninger ved svig og andre omkostninger for samfundet. Endelig bør dette forslag have positive følger for de nationale og europæiske økonomier.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Forordningen finder direkte anvendelse inden for EU. Den vil blive anvendt umiddelbart af jurister, hvilket betyder, at afgørelser truffet af andre medlemsstater vil skulle fuldbyrdes på lige fod med nationale, uden at det er nødvendigt at ændre deres interne retssystem og deres arbejdsmetoder.

Forordningen vil blive revideret, og Kommissionen vil fremlægge en rapport efter fem år efter ikrafttrædelsen.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Kapitel I: Genstand, definitioner og anvendelsesområde

Artikel 1: Genstand

Dette forslag til forordning indeholder bestemmelser for en medlemsstats anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet i forbindelse med straffesager. Denne forordning omfatter alle afgørelser om konfiskation, som en domstol har truffet efter en retssag vedrørende en strafbar handling, og alle afgørelser om indefrysning, der er truffet med henblik på en eventuel efterfølgende konfiskation. Den gælder således for alle typer af afgørelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, samt andre typer af afgørelser, der er truffet uden endelig domfældelse i forbindelse med straffesager. Denne forordning finder ikke anvendelse på afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet inden for rammerne af civile eller administrative sager.

Denne forordning omfatter alle overtrædelser af straffelovgivningen. Den er ikke begrænset til områder med særligt alvorlig grænseoverskridende kriminalitet, såkaldt "eurokriminalitet" (til forskel fra direktiv 2014/42/EU, som er baseret på artikel 83 i TEUF), idet artikel 82 i TEUF (som dette forslag er baseret på) ikke foreskriver en sådan begrænsning for gensidig anerkendelse af domsafgørelser i straffesager. Derfor omfatter forslaget gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation vedrørende lovovertrædelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, samt afgørelser vedrørende andre lovovertrædelser, der ikke er omfattet af dette direktiv.

Artikel 2: Definitioner

Artikel 2 indeholder definitioner af diverse begreber, der anvendes i forslaget.

Forslaget indeholder en definition af afgørelse om konfiskation, afgørelse om indefrysning, formuegoder, udbytte, redskaber, udstedelsesstat, fuldbyrdelsesstat, udstedelsesmyndighed og fuldbyrdelsesmyndighed.

En afgørelse om konfiskation er en endelig sanktion eller foranstaltning, der pålægges af en domstol i forbindelse med en retssag vedrørende en eller flere strafbare handlinger, og som medfører en endelig fratagelse af formuegoder. En afgørelse om indefrysning er en retsafgørelse eller en afgørelse, der godkendes af en retslig myndighed, om midlertidigt at forhindre, at formuegoder destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes med henblik på en eventuel efterfølgende konfiskation.

Definitionen af udstedelsesmyndighed er forskellig for henholdsvis afgørelser om indefrysning og konfiskation. For at tage hensyn til de forskellige nationale systemer benytter man samme fremgangsmåde som i direktiv 2014/41/EU for så vidt angår definitionen af udstedelsesmyndighed for afgørelser om indefrysning. I tilfælde, hvor den kompetente

udstedelsesmyndighed ikke er en dommer, en domstol, en undersøgelsesdommer eller en offentlig anklager, skal afgørelsen om indefrysning godkendes af en dommer, en domstol, en undersøgelsesdommer eller en offentlig anklager, inden den fremsendes.

Definitionen af udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndighed skal læses i sammenhæng med artikel 27, hvori medlemsstater forpligtes til at give Kommissionen meddelelse om de kompetente udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndigheder.

Artikel 3: Strafbare handlinger

En liste over strafbare handlinger, for hvilke den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation ikke kan nægtes på grundlag af dobbelt strafbarhed, er den samme som listen i andre instrumenter om gensidig anerkendelse med kun en enkelt undtagelse: litra y) på listen afspejler nu eksistensen af fælles minimumsstandarder for bekæmpelse af svig og eftergørelse af andre betalingsmidler end kontanter (rammeafgørelse 2001/413/RIA).

Man kan ikke påberåbe sig dobbelt strafbarhed for en liste af lovovertrædelser, der kan straffes med mindst tre års fængsel i udstedelsesstaten. I forbindelse med strafbare handlinger, som ikke er medtaget på listen, kan anerkendelsen afvises, hvis den lovovertrædelse, som afgørelsen om indefrysning eller konfiskation vedrører, ikke er en strafbar handling i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning.

Kapitel II – Fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

Artikel 4-7: Fremsendelse af afgørelser om konfiskation

I disse artikler indføres en mekanisme for fremsendelse af afgørelser om konfiskation. Forslaget giver mulighed for direkte fremsendelse af en afgørelse om konfiskation mellem kompetente nationale myndigheder, men giver også mulighed for at få bistand af centrale myndigheder. Reglerne om identifikation af den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed og om muligheden for at fremsende afgørelsen om konfiskation til mere end én medlemsstat præciseres.

Som hovedregel må en afgørelse om konfiskation kun fremsendes til en enkelt fuldbyrdelsesstat ad gangen. Der indføres imidlertid en række undtagelser i artikel 5. Når formuegoderne, der er omfattet af afgørelsen, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater, eller når fuldbyrdelsen indebærer foranstaltninger i mere end én fuldbyrdelsesstat, kan udstedelsesmyndigheden fremsende afgørelsen til mere end én fuldbyrdelsesstat. Udstedelsesmyndigheden kan ligeledes fremsende afgørelsen vedrørende et pengebeløb til flere fuldbyrdelsesstater, når det pågældende formuegode ikke er blevet indefrosset, eller når værdien af formuegodet, der kan konfiskeres i udstedelsesstaten og en fuldbyrdelsesstat, sandsynligvis ikke vil være tilstrækkelig til fuldbyrdelsen af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen.

Udsendelsesstatens fremsendelse af afgørelsen om konfiskation begrænser ikke denne stats kompetence til selv at fuldbyrde afgørelsen. Der fastsættes også regler for at sikre, at fuldbyrdelsen af afgørelsen ikke overstiger det maksimumsbeløb, der specificeres i afgørelsen.

Afgørelsen om konfiskation skal ledsages af en standardattest, der er vedlagt dette forslag. Attesten skal oversættes til et officielt sprog i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 8: Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

Fuldbyrdelsesmyndigheden skal anerkende afgørelsen om konfiskation uden yderligere formaliteter og skal træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelsen på

samme måde som for en afgørelse om konfiskation truffet af en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, medmindre den påberåber sig en af grundene til afvisning eller udsættelse. Der fastsættes detaljerede regler for muligheden for at konfiskere andre typer af formuegoder end det, der specificeres i afgørelsen om konfiskation.

Artikel 9: Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

Artikel 9 indeholder en udtømmende liste over begrundelser for ikke-ankendelse og ikkefuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, som fuldbyrdelsesmyndigheden kan anvende for at nægte at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. Listen er en smule anderledes end listen i rammeafgørelsen fra 2006. Nogle afvisningsgrunde er fortsat de samme, f.eks. begrundelsen i henhold til princippet om "ne bis in idem" eller begrundelsen baseret på immunitet eller privilegier. Men begrundelserne for afvisning, som hører sammen med typen af afgørelsen om konfiskation (f.eks. udvidet konfiskation), er ikke medtaget i forslaget, og dette betyder, at rammerne for gensidig anerkendelse udvides og styrkes betydeligt.

For så vidt angår afvisningsgrunden baseret på retten til at være til stede ved retssagen gælder denne kun for retssager, der fører til afgørelser om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse, og ikke procedurer, der fører til afgørelser om konfiskation, hvor der ikke er sket domfældelse.

Artikel 10: Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

I denne artikel fastsættes tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, og der skabes dermed merværdi sammenlignet med rammeafgørelsen fra 2006, som ikke indeholdt nogen tidsfrister. Sammenlignet med indefrysning, som skal gennemføres med meget kort frist, kan konfiskation ske over en længere periode. Erfaringerne med rammeafgørelsen fra 2006 har imidlertid vist, at der er behov for at indføre klare frister for at sikre effektive grænseoverskridende procedurer.

Der fastsættes forskellige tidsfrister separat for afgørelsen om anerkendelse og for fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation. Først skal fuldbyrdelsesmyndigheden træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation så hurtigt som muligt og senest 30 dage efter modtagelsen af afgørelsen om konfiskation. For det andet skal fuldbyrdelsesmyndigheden gennemføre konfiskationen straks og senest 30 dage efter at have truffet afgørelse om at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation.

I særlige tilfælde, hvor det ikke er muligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at overholde tidsfristerne, skal den straks give udstedelsesmyndigheden meddelelse herom.

Artikel 11: Udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelser om konfiskation

Denne artikel indeholder en standardformulering i instrumenter om gensidig anerkendelse, der giver mulighed for at udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan udsætte fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation, hvis der er risiko for at skade en igangværende efterforskning, eller der er risiko for, at det samlede beløb overstiger det beløb, der specificeres i afgørelsen, eller i sager, hvor man har påberåbt sig retsmidler i henhold til artikel 33.

Artikel 12: Umulig fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation

Der kan opstå en situation, hvor det er umuligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. I sådanne tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden straks give udstedelsesmyndigheden meddelelse herom. Hvis det er muligt, kan afgørelsen fuldbyrdes for andre formuegoder.

Kapitel III – Tidsfrister for fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

Artikel 13 – Betingelser for udstedelse og fremsendelse af en afgørelse om indefrysning

I denne artikel fastsættes betingelserne for udstedelse og fremsendelse af en afgørelse om indefrysning for at sikre, at proportionalitetsprincippet overholdes. Denne artikel bringer forslaget i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 2014/41/EU og sikrer derved, at de samme betingelser gælder for indefrysning som bevismateriale og indefrysning med henblik på efterfølgende konfiskation. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal fuldbyrde afgørelsen inden for de frister, der fastsættes i artikel 19, men hvis den har grund til at formode, at disse betingelser ikke er opfyldt, kan den høre udstedelsesmyndigheden, når afgørelsen er anerkendt og fuldbyrdet.

Artikel 14: Fremsendelse af afgørelser om indefrysning

En afgørelse om indefrysning skal fremsendes direkte mellem kompetente nationale myndigheder, men bistand fra centrale myndigheder er også tilladt. Reglerne om identifikation af den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed præciseres. Afgørelsen om indefrysning skal ledsages af en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation, eller den skal indeholde en instruks om, at formuegodet skal forblive i fuldbyrdelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning om konfiskation, og den skønnede dato for en sådan anmodning skal angives. Udstedelsesmyndigheden skal ligeledes informere fuldbyrdelsesmyndigheden om enhver interesseret part, herunder tredjemand, der er i god tro, og som påvirkes af afgørelsen om indefrysning, som den er vidende om.

Artikel 15: Fremsendelse af en afgørelse om indefrysning til en eller flere fuldbyrdelsesstater

Som hovedregel må en afgørelse om indefrysning kun fremsendes til en enkelt fuldbyrdelsesstat ad gangen. I denne artikel fastsættes regler for muligheden af at fremsende afgørelsen om indefrysning til mere end én medlemsstat. Disse regler minder meget om reglerne for fremsendelse af afgørelser om konfiskation.

Når formuegoderne, der er omfattet af afgørelsen, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater, eller når fuldbyrdelsen indebærer foranstaltninger i mere end én fuldbyrdelsesstat, kan udstedelsesmyndigheden fremsende afgørelsen til mere end én fuldbyrdelsesstat. Udstedelsesmyndigheden kan ligeledes fremsende afgørelsen vedrørende et pengebeløb til flere fuldbyrdelsesstater, når værdien af formuegodet, der kan indefryses i udstedelsesstaten og en fuldbyrdelsesstat, sandsynligvis ikke vil være tilstrækkelig til fuldbyrdelse af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen.

Artikel 16: Formen af afgørelsen om indefrysning

Forslaget giver mulighed for en forenklet procedure, eftersom det indeholder en standardformular til udstedelse af en afgørelse om indefrysning. Formularen er derfor ikke en "attest", der ledsager en separat afgørelse. Dette er en forenkling af proceduren om gensidig anerkendelse, eftersom det i rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning fra 2003 krævedes, at den nationale afgørelse om indefrysning blev ledsaget af en attest. I stedet indeholder forslaget i bilag B en standardformular til afgørelse om indefrysning, som udstedelsesmyndigheden skal udstede, underskrive og attestere som værende nøjagtig og korrekt samt oversætte til et officielt sprog i fuldbyrdelsesstaten. Denne fremgangsmåde er den samme, som anvendes i direktiv 2014/41/EU.

Artikel 17: Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

Fuldbyrdelsesmyndigheden skal anerkende en afgørelse om indefrysning uden yderligere formaliteter og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde den, medmindre den påberåber sig en af grundene til at afvise eller udsætte dens anerkendelse og fuldbyrdelse.

Artikel 18: Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

Afvisningsgrundene svarer til afvisningsgrundene for afgørelser om konfiskation med visse indlysende undtagelser, der ikke finder anvendelse.

Artikel 19: Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

Indefrysning som en forebyggende foranstaltning skal ske hurtigt og kræver korte frister for anerkendelse og fuldbyrdelse. Derfor fastsættes der klare tidsfrister i forslaget til forordning. Dette er en vigtig forbedring sammenlignet med rammeafgørelsen fra 2003, hvor der ikke blev fastsat klare tidsfrister.

Der fastsættes tre forskellige tidsfrister for afgørelsen om anerkendelse, for fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning og for tilbagerapporteringen til udstedelsesmyndigheden. Der fastsættes korte frister for at sikre, at fuldbyrdelsesstaten vil anerkende og fuldbyrde afgørelsen og straks give udstedelsesmyndigheden meddelelse om resultatet med samme hurtighed og prioritet som for tilsvarende indenlandske sager. Desuden skal fuldbyrdelsesmyndigheden i fuld udstrækning tage hensyn til særlige krav, der specificeres i afgørelsen om indefrysning såsom nødvendigheden af øjeblikkelig indefrysning eller en bestemt dato for indefrysningen.

For det første skal fuldbyrdelsesmyndigheden træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning så hurtigt som muligt og senest 24 timer efter modtagelsen af afgørelsen om indefrysning.

For det andet skal fuldbyrdelsesmyndigheden gennemføre indefrysningen straks og senest 24 timer efter at have truffet afgørelsen om at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om indefrysning, og den skal straks give udstedelsesmyndigheden besked om sin afgørelse.

I tilfælde, hvor fuldbyrdelsesmyndigheden påberåber sig en begrundelse for afvisning eller udsættelse, kan disse stramme tidsfrister ikke overholdes. I sådanne tilfælde præciseres det derfor i forslaget, at fuldbyrdelsesmyndigheden skal handle hurtigst mulig.

Ud over disse frister indeholder artikel 25 en frist på 3 dage, inden for hvilke fuldbyrdelsesmyndigheden skal aflægge rapport til udstedelsesmyndigheden om de indførte foranstaltninger.

Artikel 20: Udsættelse af fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning

Denne artikel indeholder en standardformulering i instrumenter om gensidig anerkendelse, der giver mulighed for at udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning. Fuldbyrdelsesstaten kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning, hvis der er risiko for at skade en igangværende efterforskning, eller hvis formuegodet allerede er genstand for en afgørelse om indefrysning, der er truffet i en anden straffesag i fuldbyrdelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal straks aflægge rapport om udsættelsen af afgørelsen om indefrysning til udstedelsesmyndigheden, og så snart årsagen til udsættelsen ikke længere findes, skal fuldbyrdelsesmyndigheden straks fuldbyrde afgørelsen og underrette udstedelsesmyndigheden.

Artikel 21: Pligt til at underrette de interesserede parter

Efter fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning giver fuldbyrdelsesmyndigheden den person, som er genstand for afgørelsen om indefrysning, og eventuelle andre interesserede parter meddelelse om sin afgørelse under skyldig hensyntagen til

fortrolighedsbestemmelserne i artikel 22. Dette vil give de berørte personer mulighed for at anvende retsmidler uden at skade indefrysningen.

Artikel 22: Fortrolig behandling

De fleste afgørelser om indefrysning indeholder oplysninger, der skal beskyttes for at sikre efterforskningen. Denne artikel er inspireret af artikel 19 i direktiv 2014/41/EU om den europæiske efterforskningskendelse og pålægger den udstedende og den fuldbyrdende myndighed pligt til at sikre fortroligheden af efterforskningen. Fuldbyrdelesmyndigheden skal straks underrette udstedelsesmyndigheden, hvis den ikke kan opfylde fortrolighedskravet.

Artikel 23: Varigheden af afgørelser om indefrysning

I princippet skal formuegodet forblive indefrosset, indtil udstedelsesstaten udsteder en endelig afgørelse om konfiskation eller frigivelse af de indefrosne formuegoder. Der kan imidlertid opstå tilfælde, hvor indefrysningen ikke længere synes begrundet, eller hvor varigheden forekommer uforholdsmæssigt lang. I denne artikel fastsættes bestemmelser for begrænsning af det tidsrum, hvor formuegodet vil være indefrosset, efter samråd mellem fuldbyrdelsesmyndigheden og udstedelsesmyndigheden. Der findes ingen absolut tidsfrist, eftersom varigheden af efterforskningen og retssagen kan begrunde en lang indefrysningsperiode. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke inden seks uger fremlægger begrundelser for sin manglende accept af begrænsningen af varigheden, som foreslås af fuldbyrdelsesmyndigheden, kan fuldbyrdelsesmyndigheden ophæve afgørelsen om indefrysning.

Artikel 24: Umulig fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning

Fuldbyrdelesmyndigheden skal straks give udstedelsesmyndigheden besked, hvis det er umuligt at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning, fordi formuegodet allerede er blevet konfiskeret, er forsvundet, ikke kan findes på den angivne placering, eller placeringen ikke er angivet tilstrækkeligt præcist.

Artikel 25: Rapportering

I denne artikel fastsættes en frist på tre dage, inden for hvilke fuldbyrdelsesmyndigheden skal aflægge rapport om de trufne foranstaltninger og resultaterne af fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning.

Kapitel IV – Almindelige bestemmelser

Dette kapitel indeholder almindelige regler for gensidig anerkendelse af afgørelser om både indefrysning og konfiskation.

Artikel 26: Den lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

Fuldbyrdelesstaten har kompetence til at træffe og fuldbyrde foranstaltninger på sit område efter anerkendelsen af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation. Fuldbyrdelesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af afgørelsen, herunder regler om garantier, når der vedtages afgørelser i fuldbyrdelsesstaten vedrørende afgørelsen om indefrysning eller konfiskation.

En afgørelse om indefrysning eller konfiskation, der er truffet vedrørende en juridisk person, skal fuldbyrdes, selv om fuldbyrdelsesstaten ikke anerkender juridiske personers strafferetlige ansvar.

Medmindre udstedelsesstaten accepterer det, kan fuldbyrdelsesstaten ikke indføre alternative foranstaltninger til indefrysning og konfiskation ud over dem, der nævnes i artikel 8 i forslaget.

Artikel 27: Underretning af de kompetente myndigheder

Medlemsstaterne skal give Kommissionen meddelelse om de kompetente udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndigheder i henhold til definitionen i artikel 2, stk. 8 og 9. Desuden kan medlemsstaterne udpege en eller flere centrale myndigheder, som har ansvaret for den administrative fremsendelse og modtagelse. Kommissionen sikrer, at disse oplysninger stilles til rådighed for alle medlemsstater og Rådet.

Artikel 28: Kommunikation

Denne artikel vedrører kommunikationen mellem kompetente myndigheder gennem hele proceduren for gensidig anerkendelse. De kompetente myndigheder har en generel forpligtelse til at høre hinanden i løbet af proceduren for gensidig anerkendelse ud over de specifikke forpligtelser i de enkelte artikler i forslaget.

Artikel 29: Konkurrerende afgørelser

Hvis der udstedes to eller flere afgørelser vedrørende et pengebeløb imod den samme person, og der ikke er tilstrækkelige midler til, at alle afgørelser kan fuldbyrdes, eller hvis et givet formuegode er omfattet af flere afgørelser, skal fuldbyrdelsesstaten afgøre, hvilken eller hvilke af afgørelserne skal fuldbyrdes under skyldig hensyntagen til omstændighederne, herunder ofrenes interesser, hvorvidt der er tale om indefrosne aktiver, datoerne for de respektive afgørelser og fremsendelsesdatoerne for de respektive afgørelser samt eventuelt lovovertrædelsens relative alvor og stedet, hvor den begået.

Artikel 30: Afbrydelse af fuldbyrdelsen

Udstedelsesmyndigheden skal straks underrette fuldbyrdelsesmyndigheden om enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke længere er eksigibel, eller af anden grund skal trækkes tilbage fra fuldbyrdelsesstaten af andre årsager.

Artikel 31: Forvaltning af og disponering over indefrosne og konfiskerede formuegoder

Fuldbyrdelsesstaten forvalter det indefrosne eller konfiskerede formuegode før dets endelige fremsendelse med henblik på at forhindre, at det mister værdi.

I denne artikel præciseres reglerne for forvaltning af de konfiskerede formuegoder yderligere. Der skal tages behørigt hensyn til ofrets ret til godtgørelse og tilbagegivelse i denne artikel, eftersom den sikrer, at ofrets ret til godtgørelse og tilbagegivelse prioriteres over staternes interesser. Det fastslås for det første, at beløbet, der svarer til afgørelsen om godtgørelse eller tilbagegivelse, tilfalder udstedelsesstaten med henblik på godtgørelse eller tilbagegivelse til ofret. For det andet skal fuldbyrdelsesstaten, hvis der verserer en sag om godtgørelse eller tilbagegivelse til ofret i udstedelsesstaten, suspendere disponeringen af de konfiskerede formuegoder, indtil afgørelsen er meddelt fuldbyrdelsesmyndigheden. Dette er en vigtig nyskabelse inden for EU's retlige ramme, eftersom ingen af de to rammeafgørelser indeholder bestemmelser vedrørende ofre. Bestemmelserne sikrer, at ofrene ikke mister deres rettigheder i tilfælde, hvor aktiverne befinder sig i en anden medlemsstat. Samtidig indføres der med denne bestemmelse ingen nye rettigheder for ofre, hvis der ikke allerede findes en sådan rettighed i henhold til national ret.

Medmindre andet aftales, ligeledes under hensyntagen til behovet for at yde bistand til inddrivelse af skattekrav i henhold til direktiv 2010/24/EU, finder de følgende regler, som er inspireret af en regel om lighed mellem medlemsstater som fastsat i rammeafgørelse 2006/783/RIA anvendelse: Hvis beløbet i afgørelsen om konfiskation er lavere end 10 000 EUR, tilfalder beløbet fuldbyrdelsesstaten. Over dette beløb overføres 50 % af det konfiskerede formuegode til udstedelsesstaten i kontanter, eller hele formuegodet, når det overføres i naturalier med fuldbyrdelsesstatens samtykke. Hvis disse regler ikke kan finde

anvendelse, kan der disponeres over formuegodet på anden måde i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens lovgivning.

Artikel 32: Udgifter

Udgifterne skal enten dækkes af fuldbyrdelsesstaten, når de opstår på denne stats område, eller af udstedelsesstaten i alle andre tilfælde. Hvis fuldbyrdelsesstaten har afholdt store eller usædvanlige udgifter, kan den foreslå udstedelsesstaten, at udgifterne deles.

Artikel 33: Retsmidler i fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse

Med denne artikel indføres et retsmiddel i fuldbyrdelsesstaten mod anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation. Alle interesserede parter, herunder tredjemand, der er i god tro, kan anlægge sag ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten for at sikre sine rettigheder i henhold til den pågældende stats ret. Anmodningen kan have opsættende virkning efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Realitetsgrundlaget for afgørelsen om konfiskation kan imidlertid ikke anfægtes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 34: Godtgørelse

Med undtagelse af tilfælde, hvor hele ansvaret skyldes fuldbyrdelsesstatens adfærd, er udstedelsesstaten forpligtet til at godtgøre ethvert beløb, der udbetales som erstatning til en hvilken som helst part efter fuldbyrdelsen af en afgørelse.

Artikel 35: Statistik

Denne artikel vedrører medlemsstaternes pligt til regelmæssigt at indsamle statistik fra de relevante myndigheder og vedligeholde omfattende statistikker vedrørende gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. De indsamlede statistikker tilsendes Kommissionen hvert år. Eftersom der i øjeblikket mangler omfattende data vedrørende gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation, forekommer denne forpligtelse at være nødvendig for at give mulighed for en grundig vurdering af, hvordan mekanismen, der indføres ved denne forordning, fungerer.

Afsnit V – Afsluttende bestemmelser

Artikel 36: Ændringer af attesten og formularen

Standardattesten og formularen i bilag I og II til dette forslag bør være et nyttigt redskab til at forenkle og fremskynde den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation mest mulig. Derfor er det nødvendigt fremover at kunne afhjælpe de identificerede problemer vedrørende attestens og formularens indhold så hurtigt som mulig. Hvis ændring af de to bilag kræver en kompleks og fuldstændig lovgivningsprocedure, er dette krav ikke opfyldt. Derfor fastsættes der en hurtigere og mere fleksibel procedure for ændringer gennem delegerede retsakter i artikel 37.

Artikel 37: Udøvelse af de delegerede beføjelser

Denne artikel indeholder betingelserne for, hvornår Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter for at indføre nødvendige ændringer af attesten og formularen, der er vedlagt forslaget. Der fastlægges en standardprocedure for vedtagelsen af sådanne delegerede retsakter.

Artikel 38: Revisionsklausul

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af den foreslåede forordning fem år efter dens ikrafttræden.

Artikel 39: Udskiftning

Denne forordning træder i stedet for rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2006/783/RIA for de medlemsstater, der er bundet af den. Rammeafgørelses 2003/577/RIA og 2006/783/RIA finder fortsat anvendelse i de medlemsstater, der ikke er bundet af denne forordning.

Artikel 40: Ikrafttræden og anvendelse

Dette forslag til forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*. Herefter anvendes forordningen seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden med undtagelse af artikel 27, der anvendes fra datoen for forordningens ikrafttræden.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING**om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1, litra a),
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig det mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (2) Det retlige samarbejde i straffesager i Unionen er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser, som normalt er blevet betegnet som en hovedhjørnesteen i det retlige samarbejde i straffesager i Unionen siden Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999.
- (3) Indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold er blandt de mest effektive metoder til bekæmpelse af kriminalitet. Den Europæiske Union lægger vægt på at sikre mere effektiv identifikation, konfiskation og genanvendelse af udbytte fra strafbart forhold²⁴.
- (4) Eftersom kriminalitet ofte har en tværnational karakter, er det vigtigt med et effektivt grænseoverskridende samarbejde for at beslaglægge og konfiskere redskaber og udbytte fra strafbart forhold.
- (5) EU's nuværende retlige ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation består af Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale²⁵ og Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation²⁶.
- (6) Kommissionens rapporter om gennemførelsen af rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2006/783/RIA viser, at den nuværende ordning for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation ikke er fuldstændig effektiv. De nuværende instrumenter er ikke blevet gennemført og anvendt ensartet i medlemsstaterne, hvilket har ført til utilstrækkelig gensidig anerkendelse.

²⁴ "Stockholmprogrammet – Et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse", EUT C 115 af 4.5.2010, s. 1.

²⁵ EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45.

²⁶ EUT L 328 af 21.11.2006, s. 59.

- (7) EU's juridiske ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation har ikke holdt trit med udviklingen i lovgivningen på EU-niveau og nationalt. Navnlig direktiv 2014/42/EU²⁷ fastsætter fælles minimumsregler om indefrysning og konfiskation af formuegoder. Disse fælles minimumsregler vedrører konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold, herunder ved mistænkte eller anklagedes sygdom eller undvigelse, når der er indledt straffesag vedrørende en strafbar handling, udvidet konfiskation og konfiskation hos tredjemand. Disse fælles minimumsregler vedrører ligeledes indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation. De typer af konfiskation og indefrysning, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, bør ligeledes være omfattet af den retlige ramme for gensidig anerkendelse.
- (8) Ved vedtagelsen af direktiv 2014/42/EU erklærede Europa-Parlamentet og Rådet, at et effektivt system for indefrysning og konfiskation i Den Europæiske Union hænger uløseligt sammen med en velfungerende ordning for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. I lyset af behovet for at indføre et dækkende system for indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet Kommissionen til at fremsætte et forslag til retsakt om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation.
- (9) I den europæiske dagsorden om sikkerhed²⁸ fandt Kommissionen, at det retlige samarbejde i straffesager er afhængigt af effektive grænseoverskridende instrumenter, og at gensidig anerkendelse af domme og domsafgørelser er et centralt aspekt af sikkerhedsrammen. Kommissionen erindrede ligeledes om behovet for at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation.
- (10) I sin meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om en "handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme"²⁹ fremhævede Kommissionen behovet for at sikre, at kriminelle, der finansierer terrorisme, fratages deres aktiver. For at blokere terrorfinansiering, der stammer fra organiseret kriminalitet, er det vigtigt at fratage disse kriminelle ethvert udbytte af strafbare handlinger. For at opnå dette er det nødvendigt at sikre, at alle typer af afgørelser om indefrysning og konfiskation så vidt muligt fuldbyrdes i hele Unionen gennem anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse.
- (11) For at sikre en effektiv gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation skal reglerne for anerkendelse og fuldbyrdelse af disse afgørelser fastlægges i en retligt bindende EU-retsakt, der gælder umiddelbart.
- (12) Det er vigtigt at fremme den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation af formuegoder ved at indføre regler, der forpligter en medlemsstat til at anerkende og på sit område fuldbyrde afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet af en medlemsstat i forbindelse med en straffesag.
- (13) Denne forordning bør omfatte alle afgørelser om konfiskation, som en domstol har afsagt efter en retssag i forbindelse med en strafbar handling, og alle afgørelser om indefrysning, der er truffet med henblik på en eventuel efterfølgende konfiskation. Den

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, EUT L 127 af 29.4.2014, s. 39.

²⁸ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget, Den europæiske dagsorden om sikkerhed, COM(2015) 185 final.

²⁹ COM(2016) 50 final.

bør derfor gælde for alle typer af afgørelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, samt andre typer af afgørelser, der er truffet uden endelig domfældelse i forbindelse med straffesager. Denne forordning bør ikke finde anvendelse på afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet inden for rammerne af civile eller administrative procedurer.

- (14) Denne forordning bør omfatte afgørelser om konfiskation og indefrysning vedrørende lovovertrædelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, samt andre afgørelser vedrørende andre lovovertrædelser. Lovovertrædelserne bør derfor ikke være begrænset til områder med særligt alvorlig kriminalitet med en grænseoverskridende dimension, eftersom artikel 82 i TEUF ikke indeholder en sådan begrænsning for foranstaltninger, hvorved der indføres regler og procedurer til sikring af gensidig anerkendelse af domme i straffesager.
- (15) Et samarbejde mellem medlemsstaterne på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og umiddelbar fuldbyrdelse af retsafgørelser forudsætter, at der er tillid til, at de afgørelser, der skal anerkendes og fuldbyrdes, altid vil blive truffet i overensstemmelse med principperne om legalitet, subsidiaritet og proportionalitet. Endvidere er det en forudsætning, at rettigheder, som tilkommer parterne eller en berørt tredjemand i god tro, sikres.
- (16) Denne forordning indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i TEU.
- (17) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Denne forordning bør anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (18) Denne forordning bør anvendes under hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU³⁰, 2012/13/EU³¹, 2013/48/EU³², 2016/343³³, 2016/800³⁴ og 2016/1919³⁵, der vedrører processuelle rettigheder i straffesager.
- (19) Samtidig med at de sikrer overholdelsen af de grundlæggende rettigheder, bør reglerne om fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation sikre en effektiv proces for konfiskation af udbytte fra strafbart forhold.

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).

³¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

³² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordrer og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).

³³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1).

³⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1).

³⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordrer (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

- (20) Med henblik på dette bør afgørelser om indefrysning og konfiskation fremsendes direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller eventuelt til en central myndighed.
- (21) En afgørelse om konfiskation bør fremsendes sammen med en standardattest.
- (22) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør anerkende en afgørelse om konfiskation uden yderligere formaliteter og bør træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på dens fuldbyrdelse. En afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation bør træffes, og konfiskationen gennemføres, med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national sag. Tidsfristerne bør fastsættes med henblik på at sikre en hurtig og effektiv afgørelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.
- (23) Eftersom indefrysning er en hasteforanstaltning og er af midlertidig karakter, bør en afgørelse om indefrysning udstedes på en standardformular. Udstedelsesmyndigheden bør vurdere, hvorvidt det er nødvendigt og forholdsmæssigt at træffe afgørelsen om indefrysning med henblik på midlertidigt at forhindre, at formuegoder destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes. For at bringe betingelserne for udstedelse af afgørelser om indefrysning i nationale og grænseoverskridende sager i overensstemmelse med hinanden bør en afgørelse om indefrysning i henhold til denne forordning kun udstedes, når dette også ville være sket i en tilsvarende national sag.
- (24) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør anerkende en afgørelse om indefrysning uden yderligere formaliteter og bør straks træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på dens fuldbyrdelse. En afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning bør træffes og indefrysningen gennemføres med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national sag. Tidsfristerne bør fastsættes med henblik på at sikre en hurtig og effektiv afgørelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning.
- (25) Ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning bør udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden tage skyldigt hensyn til efterforskningens fortrolighed. Fuldbyrdelsesmyndigheden bør navnlig garantere fortroligheden af oplysningerne og indholdet i afgørelsen om indefrysning.
- (26) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation bør ikke afslås af andre grunde end dem, der er fastsat i denne forordning. Det skal navnlig være muligt for fuldbyrdelsesmyndigheden ikke at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation på grundlag af ne bis in idem-princippet, en interesseret parts rettigheder eller retten til at være til stede under retssagen.
- (27) Inden fuldbyrdelsesmyndigheden træffer afgørelse om at påberåbe sig en begrundelse for ikke at anerkende og ikke at fuldbyrde afgørelsen, bør den høre udstedelsesmyndigheden for at få eventuelle nødvendige yderligere oplysninger.
- (28) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør have mulighed for at udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation eller indefrysning, navnlig når fuldbyrdelsen kan skade en igangværende efterforskning. Så snart grunden til udsættelsen ikke længere eksisterer, bør fuldbyrdelsesmyndigheden træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fuldbyrde afgørelsen.
- (29) Udstedelsesmyndigheden bør straks underrettes om, at det ikke er muligt at fuldbyrde en afgørelse. Dette kan skyldes, at formuegodet allerede er konfiskeret, er forsvundet, ikke forefindes på den placering, som udstedelsesmyndigheden har anført, eller at placeringen af formuegodet ikke er angivet tilstrækkeligt præcist.

- (30) Fuldbyrnelsen af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation bør være styret af lovgivningen i fuldbyrnelsesstaten, og denne stats myndigheder har enekompetence vedrørende fuldbyrnelsesprocedurerne.
- (31) Den korrekte gennemførelse af denne forordning i praksis kræver, at der opretholdes tætte forbindelser mellem de berørte kompetente nationale myndigheder, navnlig i tilfælde af samtidig fuldbyrkelse af en afgørelse om konfiskation i mere end én medlemsstat. De kompetente nationale myndigheder bør derfor rådføre sig med hinanden, hver gang det er nødvendigt.
- (32) Ofrenes ret til godtgørelse og tilbagegivelse bør ikke berøres i grænseoverskridende sager. Reglerne for afståelse af de konfiskerede formuegoder bør prioritere godtgørelse og tilbagegivelse af formuegoder til ofrene. Medlemsstaterne bør ligeledes tage hensyn til deres pligt til at bistå ved inddrivelse af skattekrav fra andre medlemsstater i henhold til direktiv 2010/24/EU³⁶.
- (33) Medlemsstaterne skal ikke kunne afkræve hinanden godtgørelse af omkostninger i forbindelse med anvendelsen af denne afgørelse. Men når fuldbyrnelsesstaten har haft store eller ekstraordinære omkostninger, skal udstedelsesmyndigheden tage hensyn til et forslag fra fuldbyrnelsesmyndigheden om, at omkostningerne bør deles.
- (34) Alle interesserede parter, inklusive en tredjemand i god tro, bør have adgang til retsmidler mod anerkendelse og fuldbyrkelse af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation for at bevare sine rettigheder, herunder en reel mulighed for at indbringe afgørelsen for en domstol eller gøre krav på ejerskab eller andre former for ejendomsret i henhold til direktiv 2014/42/EU. Sagen skal indbringes for en domstol i fuldbyrnelsesstaten.
- (35) Med henblik på at ændre attesten og formularen i bilag I og II til denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde uddelegeres til Kommissionen. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen foretager passende høringer under sine forberedelser til udarbejdelsen af delegerede retsakter, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (36) Eftersom målet med denne forordning, nemlig den gensidige anerkendelse og fuldbyrkelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan, kan Unionen vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (37) Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA er allerede erstattet af direktiv 2014/41/EU³⁷ med hensyn til indefrysning af bevismateriale. Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA bør erstattes af denne forordning mellem medlemsstaterne, som er bundet af den, med hensyn til indefrysning med henblik på

³⁶ Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (EUT L 84 af 31.3.2010, s. 1).

³⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

efterfølgende konfiskation af formuegoder. Bestemmelserne om indefrysning af bevismateriale og med henblik på efterfølgende konfiskation bør bringes i overensstemmelse med hinanden. Denne forordning bør ligeledes erstatte rammeafgørelse 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er forpligtet af den.

- (38) I medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, *[har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning]/[og med forbehold af samme protokols artikel 4 deltager Det Forenede Kongerige/Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige/Irland]*.
- (39) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

1. I denne forordning fastsættes regler, hvorefter en medlemsstat skal anerkende og på sit område fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller konfiskation truffet af en anden medlemsstat i forbindelse med en straffesag.
2. Denne forordning indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i TEU.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- (1) "afgørelse om konfiskation": en endelig sanktion eller foranstaltning, som er pålagt af en domstol efter en retssag vedrørende en strafbar handling, og som medfører en fysisk eller juridisk persons endelige berøvelse af formuegoder
- (2) "afgørelse om indefrysning": en retsafgørelse, som er truffet eller godkendt af en retslig myndighed, jf. stk. 8, vedrørende en afgørelse om indefrysning i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre, at et formuegode, med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation, destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes

- (3) "formuegoder": alle formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter eller papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder, som udstedelsesmyndigheden anser for at:
- (a) være udbyttet af en lovovertrædelse eller svarer helt eller delvist til værdien af et sådant udbytte
 - (b) være redskaber anvendt i forbindelse med en sådan lovovertrædelse eller værdien af sådanne redskaber
 - (c) kunne konfiskeres som følge af udstedelsesstatens anvendelse af beføjelsen til konfiskation, jf. direktiv 2014/42/EU, eller
 - (d) kunne konfiskeres i medfør af enhver anden bestemmelse om beføjelse til konfiskation i henhold til udstedelsesstatens lovgivning
- (4) "udbytte": enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra en strafbar handling det kan bestå af alle former for formuegoder og omfatter efterfølgende geninvestering eller omdannelse af direkte udbytte og eventuelle fordele af økonomisk værdi
- (5) "redskaber": enhver form for formuegode, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvist, til at begå en eller flere strafbare handlinger
- (6) "udstedelsesstat": den medlemsstat, hvor en afgørelse om indefrysning eller konfiskation træffes i forbindelse med en straffesag
- (7) "fuldbyrdesstat": den medlemsstat, hvortil en afgørelse om indefrysning eller konfiskation fremsendes med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse
- (8) "udstedelsesmyndighed":
- (a) i forbindelse med en afgørelse om indefrysning:
 - (1) en dommer, domstol, undersøgelsesdommer eller offentlig anklager, der er kompetent i den pågældende sag, eller
 - (2) en anden kompetent myndighed som defineret af udstedelsesstaten, der i forbindelse med straffesager har beføjelse til at træffe afgørelse om indefrysning af formuegoder eller til at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning i overensstemmelse med national ret. Desuden skal afgørelsen om indefrysning, før den fremsendes til fuldbyrdesmyndigheden, efter en undersøgelse af dens overensstemmelse med betingelserne for at træffe en sådan afgørelse i henhold til denne forordning, navnlig betingelserne i artikel 13, stk. 1, godkendes af en dommer, domstol, undersøgelsesdommer eller offentlig anklager i udstedelsesstaten. Når afgørelsen er blevet godkendt af en retslig myndighed, kan denne myndighed også betragtes som en udstedelsesmyndighed med hensyn til fremsendelse af afgørelsen
 - (b) i forbindelse med en afgørelse om konfiskation har en kompetent myndighed som defineret af udstedelsesstaten kompetence til i straffesager at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation truffet af en domstol i henhold til national ret

- (9) "fuldbyrdelsesmyndighed": en myndighed, der har kompetence til at anerkende en afgørelse om indefrysning eller konfiskation og sikre fuldbyrdelsen heraf i overensstemmelse med denne forordning og de procedurer, der finder anvendelse i en lignende national sag.

Artikel 3

Strafbare handlinger

1. En afgørelse om indefrysning eller konfiskation medfører fuldbyrdelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed af de handlinger, der giver anledning til afgørelsen om indefrysning eller konfiskation, udgør en eller flere af følgende lovovertrædelser som defineret i udstedelsesstatens lovgivning, og er strafbare i udstedelsesstaten med en maksimal frihedsstraf på mindst tre år:
- deltagelse i en kriminel organisation
 - terrorisme
 - menneskehandel
 - seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
 - ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
 - ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
 - korruption
 - svig og svigrelaterede overtrædelser af straffelovgivningen som defineret i direktiv 2017/xxx/EU om bekæmpelse af svig mod Unionens finansielle interesser ved hjælp af strafferetlige bestemmelser
 - svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
 - hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
 - falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
 - internetkriminalitet
 - miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
 - medvirken til ulovlig indrejse eller ulovligt ophold
 - manddrab, grov legemsbeskadigelse
 - ulovlig handel med menneskevæv og -organer
 - bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
 - racisme og fremmedhad
 - organiseret eller væbnet røveri
 - ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
 - bedrageri
 - afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
 - efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
 - forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med disse
 - svig med og eftergørelse af andre betalingsmidler end kontanter
 - ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
 - ulovlig handel med nukleare eller radioaktive materialer
 - handel med stjalne motorkøretøjer
 - voldtægt
 - forsætlig brandstiftelse

- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
 - skibs- eller flykapring
 - sabotage.
2. For så vidt angår andre end de af stk. 1 omfattede lovovertrædelser kan fuldbyrdelsesstaten lade anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for afgørelsen om konfiskation, udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse heraf efter udstedelsesstatens lovgivning.

KAPITEL II

FREMSENDELSE, ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM KONFISKATION

Artikel 4

Fremsendelse af afgørelser om konfiskation

1. Udstedelsesmyndigheden fremsender afgørelsen om konfiskation eller en bekræftet genpart heraf sammen med attesten, jf. artikel 7, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller i givet fald til den centrale myndighed, jf. artikel 27 stk. 2. Fremsendelsen kan ske ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, og således, at fuldbyrdelsesmyndigheden kan fastslå ægtheden.
2. Vedrører afgørelsen om konfiskation et specifikt pengebeløb, fremsendes afgørelsen til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at den fysiske eller juridiske person, som afgørelsen vedrører, ejer formuegoder eller har indkomst.
3. Vedrører afgørelsen om konfiskation specifikke formuegoder, fremsendes den til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at der befinder sig et formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning.
4. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke har et rimeligt grundlag for at afgøre, til hvilken medlemsstat afgørelsen om konfiskation skal fremsendes, fremsendes den til den medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, har sin sædvanlige bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted.
5. Hvis fuldbyrdelsesmyndighedens identitet er ukendt, skal udstedelsesmyndigheden på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk³⁸, forsøge at fremskaffe de nødvendige oplysninger fra fuldbyrdelsesstaten.

³⁸

Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om det europæiske retlige netværk, EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130.

6. Når den myndighed i fuldbyrdesstaten, som modtager en afgørelse om konfiskation, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de fornødne foranstaltninger til at fuldbyrde den, fremsender den straks afgørelsen til den kompetente fuldbyrdesmyndighed i sin medlemsstat og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 5

Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation til en eller flere fuldbyrdesstater

1. En afgørelse om konfiskation kan i medfør af artikel 4 kun fremsendes til én fuldbyrdesstat ad gangen.
2. En afgørelse om konfiskation vedrørende bestemte formuegoder kan fremsendes til mere end én fuldbyrdesstat samtidig, hvis
 - (a) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, befinder sig i forskellige fuldbyrdesstater, eller
 - (b) konfiskationen af et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, kræver indgriben i mere end én fuldbyrdesstat, eller
 - (c) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, befinder sig i en af to eller flere angivne fuldbyrdesstater.
3. En afgørelse om konfiskation af et pengebeløb kan fremsendes til mere end en fuldbyrdesstat samtidig, såfremt udstedelsesmyndigheden skønner, at der er et specifikt behov herfor, navnlig hvis:
 - (a) det pågældende formuegode ikke er blevet indefrosset i henhold til denne forordning, eller
 - (b) værdien af det formuegode, der kan konfiskeres i udstedelsesstaten og en hvilken som helst fuldbyrdesstat, sandsynligvis ikke er tilstrækkelig til en fuldstændig fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.

Artikel 6

Følgerne af fremsendelse af en afgørelse om konfiskation

1. Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation til en eller flere fuldbyrdesstater i henhold til artikel 4 og 5 begrænser ikke udstedelsesstatens ret til selv at fuldbyrde afgørelsen.
2. Såfremt en afgørelse om konfiskation, der vedrører et pengebeløb, fremsendes til en eller flere fuldbyrdesstater, må den samlede værdi, der opnås ved fuldbyrdelsen, ikke overstige det maksimale beløb, der er angivet i afgørelsen om konfiskation.
3. Udstedelsesmyndigheden underretter straks fuldbyrdesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation:
 - (a) hvis den skønner, at der er risiko for, at fuldbyrdelsen kan overstige det maksimale beløb, navnlig på grundlag af oplysninger, som fuldbyrdesmyndigheden har afgivet i medfør af artikel 11, stk. 1, litra b)

- (b) hvis hele afgørelsen om indefrysning eller konfiskation eller dele heraf er blevet fuldbyrdet i udstedelsesstaten eller i en anden fuldbyrdelsesstat, med angivelse af det beløb, for hvilket afgørelsen om indefrysning eller konfiskation endnu ikke er fuldbyrdet
- (c) hvis en myndighed i udstedelsesstaten efter fremsendelse af en afgørelse i henhold til artikel 4, modtager et pengebeløb, som den person, der er omfattet af afgørelsen frivilligt har betalt i forbindelse med afgørelsen.

Når litra b) finder anvendelse, skal udstedelsesmyndigheden snarest give fuldbyrdelsesmyndigheden meddelelse om, hvorvidt risikoen ikke længere findes.

4. Når udstedelsesstaten har angivet, at den af en eller anden grund ønsker at trække afgørelsen tilbage fra fuldbyrdelsesstaten, afslutter fuldbyrdelsesstaten straks fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation.

Artikel 7

Standardattest

1. Udstedelsesmyndigheden udfylder attesten i bilag I, underskriver den og attestester dens indhold som værende nøjagtigt og korrekt.
2. Udstedelsesmyndigheden oversætter attesten til et officielt sprog i fuldbyrdelsesstaten eller et andet sprog angivet af denne medlemsstat i overensstemmelse med stk. 3.'
3. Enhver medlemsstat kan til enhver tid afgive en erklæring til Kommissionen om, at den vil acceptere en oversættelse på et eller flere af EU's officielle sprog.

Artikel 8

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden anerkender uden yderligere formaliteter en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i henhold til artikel 4, og træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse på samme måde som for en afgørelse om konfiskation truffet af en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, medmindre denne myndighed vælger at påberåbe sig en af de i artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, eller en af de i artikel 11 nævnte grunde til at udsætte fuldbyrdelsen.
2. Såfremt en anmodning om konfiskation vedrører et specifikt formuegode, kan udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndighederne, hvis der er hjemmel herfor ifølge udstedelsesstatens lovgivning, aftale, at fuldbyrdelsesstaten fuldbyrder konfiskationen i form af et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af det pågældende formuegode.
3. Hvis en afgørelse om konfiskation vedrører et pengebeløb, skal fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis betaling ikke er sket, fuldbyrde afgørelsen om konfiskation i overensstemmelse med stk. 1 for ethvert formuegode, der er tilgængeligt til dette formål. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal om nødvendigt omregne det pengebeløb, der skal konfiskeres, til fuldbyrdelsesstatens valuta til den vekselkurs, der kan opnås på det tidspunkt, hvor afgørelsen om konfiskation blev truffet.

4. Så snart fuldbyrdelsen af afgørelsen er afsluttet, giver fuldbyrdelsesmyndigheden udstedelsesmyndigheden meddelelse om dette ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 9

Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kun beslutte ikke at anerkende og ikke at fuldbyrde afgørelser om konfiskation, hvis:
 - (a) attesten, jf. artikel 7, er ufuldstændig, tydeligvis ukorrekt eller tydeligvis ikke svarer til afgørelsen om konfiskation og ikke er udfyldt efter høringen i henhold til stk. 2
 - (b) fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation vil være i modstrid med *ne bis in idem*-princippet
 - (c) der efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger immuniteter eller privilegier, der forhindrer fuldbyrdelse af en national afgørelse om konfiskation af de pågældende formuegoder
 - (d) afgørelsen om konfiskation er baseret på en strafbar handling, der påstås at være begået uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvis på fuldbyrdelsesstatens område, og den handling, for hvilken afgørelsen om konfiskation er truffet, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten
 - (e) en godtroende tredjemands rettigheder efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, herunder hvis dette er en følge af iværksættelsen af retsmidler i overensstemmelse med artikel 31
 - (f) hvis den adfærd, som afgørelsen om konfiskation er baseret på, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten i tilfælde som omhandlet i artikel 3, stk. 2; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdelsesstatens lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den i udstedelsesstaten
 - (g) den pågældende i henhold til attesten i artikel 7 ikke var personligt til stede ved retssagen, der førte til en afgørelse om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse.

Denne begrundelse for ikke-ankendelse og ikkefuldbyrdelse finder ikke anvendelse, når det i attesten hedder, at den pågældende i henhold til yderligere procedurmæssige krav, som er fastsat i udstedelsesstatens nationale ret:

- (1) blev indkaldt rettidigt og dermed informeret om den planlagte dato og det planlagte sted for retssagen, der førte til afgørelsen om konfiskation, eller ad anden vej modtog officielle oplysninger om den pågældende retssag på en sådan måde, at det utvetydigt kan fastslås, at den pågældende var klar over den berammede retssag, og i god tid blev informeret om, at der kunne afsiges en sådan afgørelse om konfiskation, hvis den pågældende ikke mødte op ved retssagen
- (2) velvidende, at en straffesag var berammet, havde givet rettergangsfuldmagt til en advokat, som enten af den pågældende selv

eller af det offentlige var udpeget til at forsvare ham eller hende under retssagen, og denne advokat rent faktisk forestod dennes forsvar eller

- (3) efter at have fået afgørelsen om konfiskation forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:

– udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen om konfiskation eller

– ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist.

2. I de i stk. 1 omhandlede tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller ikke at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation enten helt eller delvis, med alle passende midler høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om hurtigst muligt at give supplerende oplysninger.
3. Enhver afgørelse om ikke at anerkende og fuldbyrde afgørelsen skal træffes straks og øjeblikkeligt meddeles udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 10

Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Afgørelsen om anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation træffes, og konfiskationen gennemføres, med samme hurtighed og prioritet som i en lignende national sag og under alle omstændigheder inden for de frister, der er fastsat i denne artikel.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden træffer afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation så hurtigt som muligt og senest 30 dage efter, at fuldbyrdelsesmyndigheden har modtaget afgørelsen om konfiskation, jf. dog stk. 5.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal straks give udstedelsesmyndigheden besked om sin afgørelse ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.
4. Medmindre grundene til udsættelse, jf. artikel 11, er til stede, gennemfører fuldbyrdelsesmyndigheden konfiskationen straks, og med forbehold af denne artikels stk. 5, senest 30 dage efter at have truffet den afgørelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 2.
5. Hvis det i en specifikt tilfælde ikke er muligt at overholde tidsfristen i stk. 2 eller 4, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden hurtigst muligt og med ethvert tilgængeligt middel udstedelsesmyndigheden om grundene til forsinkelsen og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig tidsplan for udførelsen af konfiskationen. I et sådant tilfælde kan fristen i stk. 2 eller 4 forlænges med højst 30 dage.

Artikel 11

Udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4:
 - (a) indtil et tidspunkt, som findes passende, hvis dens fuldbyrdelse kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning
 - (b) såfremt den i forbindelse med en afgørelse om konfiskation af pengebeløb skønner, at der er risiko for, at den samlede værdi, der opnås ved fuldbyrdelsen, kan overstige det beløb, der er anført i afgørelsen om konfiskation, i betydelig grad, fordi denne fuldbyrdes samtidigt i mere end én medlemsstat, eller
 - (c) hvis formuegodet allerede er omfattet af en konfiskationssag i fuldbyrdelsesstaten
 - (d) i de tilfælde af retsmidler, der er omhandlet af artikel 33.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal straks udfærdige en rapport til udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen, herunder grundene til udsættelsen og eventuelt udsættelsens forventede varighed.
3. Så snart grunden til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen og underretter udstedelsesmyndigheden herom ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 12

Umulig fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation

Hvis det selv efter høring af udstedelsesmyndigheden viser sig at være umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, fordi det formuegode, der skal indefrys, allerede er konfiskeret, er forsvundet, blevet destrueret eller ikke kan findes på det i attesten angivne sted, eller fordi det ikke er angivet tilstrækkeligt præcist, hvor formuegodet befinder sig, underrettes udstedelsesmyndigheden straks. Hvis det er muligt, kan afgørelsen fuldbyrdes for andre formuegoder i henhold til artikel 8, stk. 2 eller 3.

KAPITEL III

FREMSENDELSE, ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF AFGØRELSE OM INDEFRYSNING

Artikel 13

Betingelser for udstedelse og fremsendelse af en afgørelse om indefrysning

1. Udstedelsesmyndigheden kan træffe en afgørelse om indefrysning, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- (a) udstedelsen af afgørelsen er nødvendig og forholdsmæssig med henblik på midlertidigt at forhindre destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation under hensyntagen til den berørte persons rettigheder
 - (b) afgørelsen kunne være blevet truffet under samme omstændigheder i en lignende national sag og
 - (c) begrundelsen eller begrundelserne for afgørelsen angives korrekt, som minimum kortfattet.
2. Udstedelsesmyndigheden vurderer de i stk. 1 omhandlede betingelser i hvert enkelt tilfælde.
3. Når fuldbyrdelsesmyndigheden har grund til at tro, at de i stk. 1 omhandlede betingelser ikke er opfyldt, kan den efter at have fuldbyrdet afgørelsen høre udstedelsesmyndigheden om betydningen af at fortsætte indefrysning. En sådan høring må ikke forsinke fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning. Efter en sådan høring kan udstedelsesmyndigheden beslutte at trække afgørelsen tilbage.

Artikel 14

Fremsendelse af afgørelser om indefrysning

1. Udstedelsesmyndigheden fremsender afgørelsen om indefrysning sammen med formularen, jf. artikel 16, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller i givet fald til den centrale myndighed, jf. artikel 27 stk. 2. Fremsendelsen kan ske ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, og således, at fuldbyrdelsesmyndigheden kan fastslå ægtheden.
2. Vedrører afgørelsen om indefrysning et specifikt pengebeløb, fremsendes afgørelsen til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at den fysiske eller juridiske person, som afgørelsen vedrører, ejer formuegoder eller har indkomst.
3. Vedrører afgørelsen om indefrysning specifikke formuegoder, fremsendes den til den medlemsstat, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at der befinder sig et formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning.
4. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke har et rimeligt grundlag for at afgøre, hvilken medlemsstat afgørelsen om indefrysning skal fremsendes til, fremsendes den til den medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, har sin sædvanlige bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted.
5. Afgørelsen om indefrysning, jf. stk. 1:
 - (a) skal ledsages af en afgørelse om konfiskation fremsendt i henhold til artikel 4, eller
 - (b) skal indeholde en instruks om, at formuegodet skal forblive i fuldbyrdelsesstaten indtil fremsendelsen af en afgørelse om konfiskation i henhold til artikel 4. Udstedelsesmyndigheden angiver den skønnede dato for fremsendelsen på den i artikel 16 omhandlede formular.
6. Udstedelsesmyndigheden underretter fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis den har kendskab til en interesseret part, herunder en tredjemand i god tro, som påvirkes af afgørelsen om indefrysning.

7. Hvis den kompetente fuldbyrdelsesmyndigheds identitet er ukendt, skal udstedelsesmyndigheden på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk³⁹, forsøge at fremskaffe de nødvendige oplysninger fra fuldbyrdelsesstaten.
8. Når fuldbyrdelsesmyndigheden, som modtager en afgørelse om indefrysning, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de fornødne foranstaltninger til at fuldbyrde den, fremsender den straks afgørelsen om indefrysning til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i sin medlemsstat og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 15

Fremsendelse af en afgørelse om indefrysning til en eller flere fuldbyrdelsesstater

1. En afgørelse om indefrysning kan i medfør af artikel 14 kun fremsendes til én fuldbyrdelsesstat ad gangen.
2. En afgørelse om indefrysning vedrørende bestemte formuegoder kan fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat samtidig, hvis
 - (a) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater, eller
 - (b) indefrysningen af et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, kræver indgriben i mere end én fuldbyrdelsesstat, eller
 - (c) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at formode, at et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, befinder sig i en af to eller flere angivne fuldbyrdelsesstater.
3. En afgørelse om indefrysning vedrørende et pengebeløb kan fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, når udstedelsesmyndigheden vurderer, at der foreligger et specifikt behov for dette, navnlig når den skønnede værdi af det formuegode, der kan indefrysnes i udstedelsesstaten og i en given fuldbyrdelsesstat, sandsynligvis ikke vil være tilstrækkeligt til fuldbyrdelsen af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning.

Artikel 16

Formen af afgørelsen om indefrysning

1. Afgørelsen om indefrysning udstedes på den formular, der findes i bilag II.
2. Udstedelsesmyndigheden udfylder formularen, underskriver den og attestester dens indhold som værende nøjagtigt og korrekt.
3. Udstedelsesmyndigheden oversætter afgørelsen om indefrysning til et officielt sprog i fuldbyrdelsesstaten eller et andet sprog angivet af denne medlemsstat i overensstemmelse med stk. 4.
4. Enhver medlemsstat kan til enhver tid afgive en erklæring til Kommissionen om, at den vil acceptere en oversættelse på et eller flere af EU's officielle sprog.

³⁹ Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om det europæiske retlige netværk, EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130.

Artikel 17

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

Fuldbyrdelsesmyndigheden anerkender en afgørelse om indefrysning, der er fremsendt i henhold til artikel 14 uden yderligere formaliteter, og træffer straks de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse, medmindre denne myndighed vælger at påberåbe sig en af de i artikel 18 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, eller en af de i artikel 20 nævnte grunde til at udsætte fuldbyrdelsen.

Artikel 18

Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kun beslutte ikke at anerkende og ikke at fuldbyrde afgørelser om indefrysning, hvis:
 - (a) formularen, jf. artikel 16, er ufuldstændig, tydeligvis ukorrekt og ikke er udfyldt efter høringsen i henhold til stk. 2
 - (b) fuldbyrdelsen af afgørelsen ville være i modstrid med *ne bis in idem*-princippet
 - (c) der efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger immuniteter eller privilegier, der forhindrer fuldbyrdelse af en national afgørelse om indefrysning af det pågældende formuegode
 - (d) afgørelsen er baseret på en strafbar handling, der påstås at være begået uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvis på fuldbyrdelsesstatens område, og den handling, for hvilken afgørelsen om indefrysning er truffet, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten
 - (e) hvis den adfærd, som afgørelsen om indefrysning er baseret på, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten i tilfælde som omhandlet i artikel 3, stk. 2 for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning dog ikke afslås med den begrundelse, at den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den i udstedelsesstaten.
2. I de i stk. 1 omhandlede tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller ikke at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning enten helt eller delvis, med alle passende midler høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om hurtigst muligt at fremkomme med supplerende oplysninger.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan beslutte at ophæve afgørelsen om indefrysning, hvis den under fuldbyrdelsen bliver opmærksom på, at en af begrundelserne for ikke-ankendelse og ikke fuldbyrdelse finder anvendelse.

Artikel 19

Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Afgørelsen om anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning træffes, og indefrysningen gennemføres, med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national sag og under alle omstændigheder inden for de frister, der er fastsat i denne artikel.

2. Når udstedelsesmyndigheden i afgørelsen om indefrysning har angivet, at der findes legitime grunde til at formode, at det pågældende formuegode snarest vil blive flyttet eller ødelagt, og at der er behov for øjeblikkelig indefrysning, eller hvis udstedelsesmyndigheden i afgørelsen om indefrysning har anført, at indefrysningsforanstaltningen skal gennemføres på en bestemt dato, tager fuldbyrdelsesmyndigheden fuldt ud hensyn til dette krav.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden træffer afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning eller om at høre udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med artikel 18, stk. 2, så hurtigt som muligt og senest 24 dage efter, at fuldbyrdelsesmyndigheden har modtaget afgørelsen om indefrysning, jf. dog stk. 7.
4. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden hører udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med artikel 18, stk. 2, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning.
5. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal straks give udstedelsesmyndigheden besked om sin afgørelse om indefrysningsafgørelsen ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.
6. Medmindre grundene til udsættelse, jf. artikel 20, er til stede, gennemfører fuldbyrdelsesmyndigheden indefrysningen straks, og med forbehold af denne artikels stk. 7, senest 24 timer efter at have truffet den afgørelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 3.
7. Hvis det i et specifikt tilfælde ikke er muligt at overholde tidsfristen i stk. 3 eller 6, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden hurtigst muligt med ethvert tilgængeligt middel udstedelsesmyndigheden om grundene til forsinkelsen og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig tidsplan for udførelsen af indefrysningen.

Artikel 20

Udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning, der er fremsendt i henhold til artikel 14,
 - (1) indtil et tidspunkt, som findes passende, hvis dens fuldbyrdelse kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning
 - (2) formuegodet allerede er genstand for en afgørelse om indefrysning, og indtil denne afgørelse ophæves eller
 - (3) formuegodet allerede er genstand for en afgørelse, der er truffet i forbindelse med andre procedurer i fuldbyrdelsesstaten, og indtil denne afgørelse ophæves.
 - (4) Dette punkt finder imidlertid kun anvendelse, når en sådan afgørelse ville fortrænge en efterfølgende national afgørelse om indefrysning i en straffesag i henhold til national ret.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden aflægger straks rapport til udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen, herunder grundene til udsættelsen og om muligt udsættelsens forventede varighed. Så snart grunden til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks de nødvendige foranstaltninger for at

fuldbyrde afgørelsen og underretter udstedelsesmyndigheden herom ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 21

Pligt til at underrette de interesserede parter

1. Med forbehold af artikel 22 giver fuldbyrdelsesmyndigheden efter fuldbyrdelsen meddelelse om sin afgørelse til den person, som er genstand for afgørelsen om indefrysning, og enhver anden interesseret part, inklusive en tredjemand i god tro, som fuldbyrdelsesmyndigheden er blevet underrettet om i henhold til artikel 14, stk. 6.
2. Meddelelsen skal indeholde oplysninger, som minimum kortfattede, om begrundelsen for afgørelsen om indefrysning, om hvilken myndigheder har truffet afgørelsen, og om de eksisterende retsmidler i henhold til fuldbyrdelsesstatens nationale ret.

Artikel 22

Fortrolighed

1. Ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning tager udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden skyldigt hensyn til fortroligheden af efterforskningen.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden sikrer i overensstemmelse med sin nationale ret fortroligheden af indefrysningsafgørelsens resultater og indhold, undtagen i det omfang det er nødvendigt for at fuldbyrde den. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, underretter den hurtigst mulig udstedelsesmyndigheden herom.
3. Med henblik på at sikre igangværende efterforskninger kan udstedelsesmyndigheden anmode fuldbyrdelsesmyndigheden om at holde fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning fortrolig i et begrænset tidsrum.

Artikel 23

Varigheden af afgørelser om indefrysning

1. Formuegodet forbliver indefrosset i fuldbyrdelsesstaten, indtil den kompetente myndighed i den pågældende stat har reageret endeligt på en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i henhold til artikel 4, eller udstedelsesmyndigheden har underrettet fuldbyrdelsesmyndigheden om en afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke længere kan fuldbyrdes eller skal trækkes tilbage, jf. artikel 30, stk. 1).
2. Efter at have hørt udstedelsesmyndigheden kan fuldbyrdelsesmyndigheden under hensyntagen til sagens omstændigheder rette en begrundet anmodning til udstedelsesmyndigheden om at begrænse det tidsrum, i hvilket formuegodet indefryses. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke er indforstået med en sådan begrænsning, underretter den fuldbyrdelsesmyndigheden herom, idet den angiver sin begrundelse. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke efterkommer dette senest seks uger fra modtagelsen af anmodningen, kan fuldbyrdelsesmyndigheden ophæve afgørelsen om indefrysning.

Artikel 24

Fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning umulig

Hvis det selv efter høring af udstedelsesmyndigheden viser sig at være umuligt at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning, fordi det formuegode, der skal indefrysnes, allerede er konfiskeret, er forsvundet, er blevet destrueret eller ikke kan findes på den i attesten angivne placering, eller fordi det ikke er angivet tilstrækkeligt præcist, hvor formuegodet befinder sig, underrettes udstedelsesmyndigheden straks.

Artikel 25

Rapportering

Fuldbyrdelsesmyndigheden aflægger rapport om de foranstaltninger, der er truffet med henblik på fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning og resultaterne heraf, herunder en beskrivelse af det indefrosne formuegode og et overslag over dets værdi, til udstedelsesmyndigheden senest tre dage efter fuldbyrdelsen af afgørelsen ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

KAPITEL IV

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 26

Den lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

1. Fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller konfiskation, og denne stats myndigheder har enekompetence vedrørende fuldbyrdelsesprocedurerne og alle foranstaltninger i forbindelse hermed.
2. En afgørelse om indefrysning eller konfiskation, der er truffet vedrørende en juridisk person, fuldbyrdes, selv om fuldbyrdelsesstaten ikke anerkender princippet om juridiske personers strafferetlige ansvar.
3. Uanset artikel 8, stk. 2, og 3, kan fuldbyrdelsesstaten ikke indføre foranstaltninger som et alternativ til afgørelsen om indefrysning eller konfiskation som følge af en fremsendelse i henhold til artikel 4 og 14, medmindre udstedelsesstaten har givet sit samtykke.

Artikel 27

Underretning af de kompetente myndigheder

1. Senest *[denne forordnings ikrafttrædelsesdato]* giver hver medlemsstat Kommissionen meddelelse om, hvilken myndighed eller hvilke myndigheder som defineret i artikel 2, stk. 8 og 9, der er kompetente i medfør af den nationale ret, når denne medlemsstat er:
 - (a) udstedelsesstaten eller
 - (b) fuldbyrdelsesstaten.

2. Hver medlemsstat kan, hvis det er nødvendigt på grund af dens interne kompetencefordeling, udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelserne om indefrysning og konfiskation samt til at bistå de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.
3. Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne.

Artikel 28

Kommunikation

1. Om nødvendigt kan udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden høre hinanden på en hvilken som helst relevant måde med henblik på at sikre den effektive anvendelse af denne forordning.
2. Al kommunikation, inklusive vedrørende afhjælpning af problemer med fremsendelsen eller autenticiteten af et dokument, der er påkrævet med henblik på fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller konfiskation, skal foregå mellem udstedelsesstaten og den berørte fuldbyrdelsesmyndighed, eller når medlemsstaten har udpeget en central myndighed i henhold til artikel 27, stk. 2, med deltagelse af denne centrale myndighed.

Artikel 29

Konkurrerende afgørelser

1. Hvis de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten behandler to eller flere afgørelser om indefrysning eller konfiskation af et pengebeløb, som samme fysiske eller juridiske person har været genstand for, og den pågældende ikke råder over tilstrækkelige midler i fuldbyrdelsesstaten til at muliggøre fuldbyrdelsen af alle afgørelser, træffes afgørelsen om, hvilke af afgørelserne der skal fuldbyrdes, af fuldbyrdelsesmyndigheden i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten under skyldig hensyntagen til alle omstændigheder.

Disse omstændigheder kan omfatte ofrenes interesser, hvorvidt der er tale om indefrosne aktiver, datoerne for de respektive afgørelser og deres fremsendelsesdato samt lovovertrædelsens relative alvor og stedet for lovovertrædelsen.
2. Stk. 1 finder også anvendelse, når de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten behandler to eller flere afgørelser om indefrysning eller konfiskation vedrørende det samme specifikke formuegode.

Artikel 30

Afbrydelse af fuldbyrdelsen

Udstedelsesmyndigheden underretter straks fuldbyrdelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, om enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke længere er eksigibel eller af anden grund skal trækkes tilbage.

Fuldbyrdelsesstaten afbryder straks fuldbyrdelsen af afgørelsen, hvis udstedelsesmyndigheden underretter den om en sådan afgørelse eller foranstaltning.

Forvaltning af og disponering over indefrosne og konfiskerede formuegoder

1. Fuldbyrdelsesstaten forvalter de indefrosne eller konfiskerede formuegoder med henblik på at undgå, at de mister værdi, og i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2014/42/EU.
2. Medmindre afgørelsen om konfiskation ledsages af en afgørelse om at yde godtgørelse til ofret, eller medmindre andet aftales af de involverede medlemsstater, ligeledes under hensyntagen til behovet for at yde bistand til inddrivelsen af skattekrav i henhold til direktiv 2010/24/EU, disponerer fuldbyrdelsesstaten over de penge, der opnås ved fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation, som følger:
 - (a) Hvis beløbet fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation er mindre end eller lig med 10 000 EUR, tilfalder beløbet fuldbyrdelsesstaten.
 - (b) Hvis beløbet fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation udgør mere end 10 000 EUR, overfører fuldbyrdelsesstaten halvdelen til udstedelsesstaten.
3. Når en retslig myndighed i udstedelsesstaten har truffet en afgørelse om godtgørelse eller tilbagegivelse til ofret, tilfalder det tilsvarende beløb, for så vidt det ikke overstiger det konfiskerede beløb, udstedelsesstaten med henblik på godtgørelse eller tilbagegivelse til ofret. Der disponeres over eventuelle resterende formuegoder i overensstemmelse med stk. 2.
4. Der disponeres over andre formuegoder end penge, som stammer fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation, i overensstemmelse med reglerne i litra a) til e).
 - (a) Formuegodet sælges. I så fald disponeres der over provenuet fra salget i overensstemmelse med stk. 2.
 - (b) Formuegodet overføres til udstedelsesstaten. Hvis afgørelsen om konfiskation omfatter et pengebeløb, kan formuegodet først overføres til udstedelsesstaten, når udstedelsesmyndigheden har givet sit samtykke.
 - (c) Formuegodet kan anvendes i den offentlige interesse eller til sociale formål i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med dens lovgivning med forbehold af udstedelsesstatens samtykke.
 - (d) Når hverken litra a) eller b) kan finde anvendelse, kan der disponeres over formuegodet på anden måde i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens lovgivning.
 - (e) Når en retslig myndighed i udstedelsesstaten har truffet en afgørelse om at tilbagegive formuegodet til ofret, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at formuegodet tilbagegives til ofret. Når det ikke er muligt at give formuegodet tilbage til ofret, tilfalder formuegodets værdi udstedelsesstaten med henblik på tilbagebetaling til ofret, mens eventuelle resterende formuegoder anvendes i henhold til stk. 2.
5. Udstedelsesmyndigheden meddeler den i stk. 3 og 4, litra d), omhandlede afgørelse til fuldbyrdelsesmyndigheden. Hvis der verserer en procedure med henblik på godtgørelse eller tilbagegivelse til ofret i udstedelsesstaten, suspenderer fuldbyrdelsesstaten disponeringen af de konfiskerede formuegoder, indtil afgørelsen er meddelt fuldbyrdelsesmyndigheden.

Artikel 32

Udgifter

1. Medlemsstaterne kan ikke afkræve hinanden godtgørelse af omkostninger i forbindelse med anvendelsen af denne afgørelse.
2. Hvis fuldbyrdelsesstaten har afholdt udgifter, som den finder store eller usædvanlige, kan den foreslå udstedelsesmyndigheden, at udgifterne deles. Udstedelsesmyndigheden tager hensyn til ethvert forslag herom på grundlag af detaljerede oplysninger fra fuldbyrdelsesmyndigheden.

Artikel 33

Retsmidler i fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse

1. Alle interesserede parter, inklusive tredjeparter i god tro, råder over retsmidler, herunder de i artikel 8 i direktiv 2014/42/EU angivne, over for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse i henhold til artikel 8 og 17 med henblik på at sikre deres rettigheder. Retsmidlet iværksættes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med den pågældende stats lovgivning. Anmodningen kan have opsættende virkning efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning.
2. Realitetsgrundlaget for afgørelsen om indefrysning eller konfiskation kan ikke anfægtes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten.
3. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om ethvert retsmiddel, der registreres i henhold til stk. 1.

Artikel 34

Godtgørelse

1. Hvis fuldbyrdelsesstaten i henhold til sin lovgivning er ansvarlig for en skade, der er forvoldt en af de i artikel 33 omhandlede parter i forbindelse med fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller konfiskation, som er fremsendt til den i medfør af artikel 4 og 14, refunderer udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten de beløb, denne har ydet i erstatning til nævnte part i henhold til dette ansvar, medmindre og i det omfang skaden eller en del af skaden udelukkende skyldes fuldbyrdelsesstatens adfærd.
2. Stk. 1 berører ikke medlemsstaternes lovgivning vedrørende fysiske eller juridiske personers krav om skadeserstatning.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 35

Statistik

Medlemsstaterne indsamler og vedligeholder regelmæssigt samlede statistikker fra de relevante myndigheder. De indsamlede statistikker indsendes hvert år til Kommissionen og omfatter ud over de i artikel 11, stk. 2, i direktiv 2014/42/EU anførte oplysninger:

- (a) antallet af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation modtaget fra en anden medlemsstat
- (b) antallet af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation modtaget fra en anden medlemsstat, hvor anerkendelse og fuldbyrdelse blev afvist
- (c) antallet af tilfælde, hvor et offer modtog godtgørelse eller fik tilbagegivet det formuegode, der blev opnået ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation i henhold til denne forordning
- (d) den gennemsnitlige varighed af fuldbyrdelsen af afgørelser om indefrysning og konfiskation i henhold til denne forordning.

Artikel 36

Ændringer af attesten og formularen

Kommissionen bemyndiges til at vedtage delegerede retsakter efter artikel 37 vedrørende enhver ændring af attesten og formularen, der indføres ved bilag I og II.

Artikel 37

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Den delegation af beføjelser, der er omhandlet i artikel 36, indrømmes på ubestemt tid fra *[ikrafttrædelsesdatoen for denne forordning]*.
3. Den i artikel 36 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 36 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på 2 måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med *[2 måneder]* på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 38

Revisionsklausul

Senest den [*fem år efter denne forordnings ikrafttrædelsesdato*] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til ændringer af denne forordning.

Artikel 39

Udskiftning

Denne forordning træder i stedet for rammeafgørelse 2003/577/RIA og rammeafgørelse 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning fra [*denne forordnings ikrafttrædelsesdato*].

Artikel 40

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter dens offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra [*forordningens ikrafttrædelsesdato plus seks måneder*] med undtagelse af artikel 27, der finder anvendelse fra [*forordningens ikrafttrædelsesdato*].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne
Formanden

På Rådets vegne
Formanden